

ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ

Μπραμ Στόκερ

Διασκευή : Ειρήνη Σοφιανού

2023

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Ειρήνη Σοφιανού γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες και Δημόσια Διοίκηση στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και είναι απόφοιτη του μεταπτυχιακού προγράμματος : "Διεθνείς και Ευρωπαϊκές Σπουδές" του ίδιου πανεπιστημίου. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα γραφής καθώς και επιμέλεια και δόρθωση κειμένων στο πλαίσιο προγραμμάτων του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η ενασχόλησή της με τη θεατρική γραφή ξεκίνησε με τη φοίτησή της στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία τη διετία 2019 - 2021.

Τα θεατρικά της έργα: «Ο φαροφύλακας», «Ομίχλη», «Ιερή πληγή», «Η δωρεά», «Κόκκινα χείλη και ψηλά τακούνια», διατίθενται ελεύθερα στο Διαδίκτυο.

Τιμήθηκε με το 3ο βραβείο στον 7ο διαγωνισμό της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος το 2020, για το σενάριο της ταινίας μεγάλου μήκους «*Η επίδειξη*» και έλαβε έπαινο στον 100ο Καλοκαιρινό Θεατρικό Διαγωνισμό του Φιλολογικού Συλλόγου Παρνασσού το 2021 για το θεατρικό της «...στο café», το οποίο αναμένεται να κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις "Βακχικών".

Email : eirini_sofianou@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

Το θεατρικό έργο "Δράκουλας" του Μπραμ Στόκερ, σε διασκευή της Ειρήνης Σοφιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Είμαστε όλοι λύκοι, μες στο βαθύ δάσος της Αιωνιότητας.

Μαρίνα Τσβετάγιεβα, Ο Ποιητής και ο Χρόνος (1932)

Τα Πρόσωπα

Κόμης Δράκουλας
Μίνα
Καθηγητής Βαν Χέλσινγκ
Τζόναθαν
Δόκτωρ Τζον Σιούαρντ
Ρένφιλντ

***

Περίληψη

Ο Τζόναθαν είναι δικηγόρος και επισκέπτεται τον κόμη Δράκουλα στον πύργο του στην Τρανσυλβανία, για να τον βοηθήσει με την αγορά μιας έκτασης γης στο Λονδίνο. Όταν αντιλαμβάνεται τις σκοτεινές του προθέσεις, εκείνος τον αιχμαλωτίζει στον πύργο του και φεύγει για το Λονδίνο προκειμένου να ολοκληρώσει το σχέδιό του. Να αφανίσει την ανθρωπότητα και να δημιουργήσει έναν νέο κόσμο από στρατιές νεκροζώντανων, βυθισμένο στο σκοτάδι και την ανυπαρξία. Ο Τζόναθαν καταφέρνει να ξεφύγει και μαζί με τη γυναίκα του Μίνα, τον καθηγητή Βαν Χέλσινγκ και τον δόκτορα Σιούαρντ, ενώνουν τις δυνάμεις τους για να σταματήσουν τον κόμη και να σώσουν τον κόσμο. Ο αιώνιος έγκλειστος Ρένφιλντ, ασθενής του Σιούαρντ και πιστός υπηρέτης του κόμη, περιμένει τη στιγμή που εκείνος θα τον πάρει κοντά του στην αιωνιότητα.

***

1η Σκηνή

Μεσάνυχτα στον πύργο του κόμη, ένα δωμάτιο με μια τεράστια βιβλιοθήκη, ένα παράθυρο με σιδεριές, ένα μεγάλο τραπέζι και πάνω αναμμένα κεριά και διάσπαρτα βιβλία με δύο καρέκλες. Υπάρχουν δύο πόρτες κλειστές η μια δεξιά και η άλλη αριστερά της σκηνής. Ο Τζόναθαν είναι όρθιος και διαβάζει ένα βιβλίο δίπλα στη βιβλιοθήκη. Είναι απορροφημένος. Ξαφνικά πίσω του νιώθει μια παρουσία. Είναι ο κόμης που τον πλησίασε χωρίς εκείνος να τον καταλάβει. Ο Τζόναθαν τρομάζει.

Κόμης : Σας τρώμαξα. Παρακαλώ συγχωρέστε με.

Τζόναθαν : Η αλήθεια είναι ότι δεν κατάλαβα καθόλου την παρουσία σας.

Κόμης : Αυτό κάνουν τα βιβλία, μάς απορροφούν. Το μυαλό μας ταξιδεύει.

Τζόναθαν : Από την πρώτη μέρα που έφτασα, έχω εκπλαγεί από τα αναρίθμητα βιβλία σας και τη σπανιότητα των εκδόσεων. Πολλές από αυτές μετρούν πάνω από εκατό χρόνια.

Κόμης : Ανήκουν στους προγόνους μου. Συνεχίζω με τη σειρά μου όμως την παράδοση, εμπλουτίζοντας την οικογενειακή βιβλιοθήκη.

Τζόναθαν : Τα έχετε διαβάσει όλα;

Κόμης : Όπως θα διαπιστώσατε κι εσείς, το μόνο που υπάρχει εδώ, είναι χρόνος και τα βιβλία είναι η καλύτερη συντροφιά.

Ο Τζόναθαν τραβάει ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη.

Τζόναθαν : Μελετάτε και αγγλικό δίκαιο;

Κόμης : Διαβάζω οτιδήποτε αφορά τη χώρα σας. Την ιστορία σας, την οικονομία, την πολιτική, το θεωρώ απαραίτητο τώρα που θα γίνω ιδιοκτήτης ενός κομματιού γης σας.

Τζόναθαν : Αυτό σας τιμά. Είδα ότι μελετάτε και τα δρομολόγια των τρένων.

Κόμης : Μετά το πέρας της αγοραπωλησίας, οι επισκέψεις μου θα είναι συχνότερες.

Τζόναθαν : Δεν αφήνετε τίποτα στην τύχη.

Κόμης : Η τύχη αγαπητέ Τζόναθαν είναι πολυτέλεια. Σχέδιο, ένα ακριβές και καλοδουλεμένο σχέδιο χρειάζεται για να πετύχεις αυτό που θέλεις. Ας αφήσουμε όμως τις γενικολογίες κι ας μιλήσουμε για τον λόγο που βρίσκεστε εδώ.

Τζόναθαν : Ναι βέβαια. Έχω συμπεριλάβει στα συμβόλαια τις τελευταίες επισημάνσεις σας και είναι έτοιμα προς υπογραφή. Και επί τη ευκαιρία θα ήθελα να οριστικοποιήσουμε και τη μέρα αναχώρησής μου.

Κόμης : Βρίσκετε ότι έχουν ολοκληρωθεί όλες οι ενέργειες από μέρους σας;

Ο Τζόναθαν πηγαίνει στο τραπέζι παίρνει τα συμβόλαια και τα αφήνει μπροστά στον κόμη.

Τζόναθαν : Τα έχω σφραγίσει και μονογράψει εκ μέρους του γραφείου και είναι έτοιμα να τα υπογράψετε.

Κόμης : Αχ εσείς οι νέοι. Πόσο ανυπόμονοι είστε!

Τζόναθαν : Μα κόμη βρίσκομαι εδώ πολύ περισσότερο από ό,τι είχαμε συμφωνήσει.

Κόμης : Βιάζεστε να γυρίσετε στο γραφείο σας, να μην απογοητεύσετε το αφεντικό σας; Μα του έγραψα ήδη και του εξήγησα.

Τζόναθαν : Δεν βρίσκω το λόγο της παρουσίας μου εδώ, αφού έχουμε ολοκληρώσει-

Κόμης : Μα βέβαια! Ο λόγος που σας βιάζει είναι η αρραβωνιαστικιά σας, την οποία σύντομα θα παντρευτείτε όπως μου έχετε πει. Μου θυμίζετε το όνομά της;

Τζόναθαν : Μίνα.

Κόμης : Μια γλυκιά και αφοσιωμένη αρραβωνιαστικιά που περιμένει, είναι ισχυρός λόγος για να θέλετε να φύγετε το συντομότερο. Τι άλλο να κάνετε με έναν γέρο που του αρέσει να αφηγείται ιστορίες.

Τζόναθαν : Κόμη αν μου επιτρέπετε-

Κόμης : Σας ανέφερα ότι δεν έγινα τυχαία άρχοντας αυτού του τόπου; Μπορεί να γεννήθηκα βογιάρος ευγενής, όμως έδωσα μεγάλες μάχες. Τους χωρικούς, εγώ τους έκανα πολεμιστές. Στην αρχή μια χούφτα ήταν. Χωμένοι στις τρύπες των βράχων. Προκαλούσαν κατολισθήσεις την ώρα που περνούσαν οι ορδές των εχθρών. Όσπου γίναμε πολλοί, κανείς δεν μπορούσε να μας σταματήσει. Σφάζαμε χωρίς σταματημό. Το αίμα σαν καταρράκτης κατέβαινε από τα βουνά και έφτανε στη θάλασσα.

Ο Τζόναθαν δείχνει αμήχανος.

Κόμης : Ίσως σας φέρνω σε δύσκολη θέση με την ωμή περιγραφή μου, αλλά πρέπει να παραδεχτούμε ότι η ανθρωπότητα εξελίσσεται μέσα από ωκεανούς αίματος.

Τζόναθαν : Θα μου επιτρέψετε να διαφωνήσω. Οι συνθήκες τότε ήταν πρωτόγονες. Τέτοιες βαρβαρότητες δεν υφίστανται πλέον. Το σύστημα αξιών του πολιτισμένου κόσμου μας φροντίζει γι' αυτό.

Κόμης : *(γελάει)* Πόσο αφελής είστε! Μπορώ να σας απαριθμήσω εκατοντάδες βαρβαρότητες που συμβαίνουν αυτή τη στιγμή σε κάθε γωνιά του πολιτισμένου κόσμου σας και δεν ασχολείται κανείς. Θέλετε;

[Μικρή σιωπή]

Κόμης : Ας είναι. Ας αφήσουμε την πείρα μου στην άκρη και ας δώσουμε την ευκαιρία στην ανθρωπότητα να έχει μια καλύτερη τύχη.

[Μικρή σιωπή]

Κόμης : Κάτι που κάνω συχνά, είναι ένας απολογισμός της ζωής μου. Σας εξομολογούμαι λοιπόν, ότι νιώθω περήφανος για ό,τι έχω καταφέρει μέχρι τώρα. Εσείς;

Τζόναθαν : Τι εννοείτε;

Κόμης : Προσπαθώ να σας γνωρίσω καλύτερα Τζόναθαν. Μιλήστε μου. Τι σας κάνει περήφανο;

Τζόναθαν : Αν τα πάρω με τη σειρά που μου συνέβησαν, οι σπουδές μου, η δουλειά μου και η Μίνα.

Κόμης : Η αρραβωνιαστικιά σας. Τι το εξαιρετικό έχει;

Τζόναθαν : Δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Όταν είμαι μαζί της, νιώθω ότι μπορώ να καταφέρω τα πάντα. Θα μπορούσα να κατακτήσω ακόμα και τον κόσμο αν ήθελα.

Κόμης : Αλήθεια; Σας ζηλεύω αγαπητέ μου. Έχετε σπάνια τύχη.

[Παύση]

Τζόναθαν : Θα μπορούσατε να με ενημερώσετε πότε σκοπεύετε να υπογράψετε τα συμβόλαια, ώστε να προγραμματίσω την αναχώρησή μου;

Κόμης : Θυμάστε τι σας είπα την πρώτη μέρα που σας καλωσόρισα στον πύργο μου;

[Μικρή σιωπή]

Κόμης : Σας είπα "περάστε ελεύθερα και με τη θέλησή σας". Δεν σας κρατάω φυλακισμένο Τζόναθαν, μπορείτε να φύγετε όποια στιγμή θελήσετε.

Τζόναθαν : Η εξώπορτα καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας που λείπετε, είναι κλειδωμένη.

Κόμης : Δεν μου είπατε ότι θέλατε να βγείτε. Θα το φρόντιζα. Αν και είναι επικίνδυνο να κυκλοφορείτε πεζός στα μέρη αυτά. Υπάρχουν πολλοί κίνδυνοι. Η εξώπορτα είναι κλειδωμένη, λόγω των τσιγγάνων που κατασκηνώνουν στον περίβολο κάποιες φορές. Παλιότερα είχαν μπει στον πύργο και έκλεψαν αντικείμενα μεγάλης αξίας.

Τζόναθαν : Για τον ίδιο λόγο κάποιες πόρτες είναι πάντα κλειδωμένες;

Κόμης : Σας το είπα από την πρώτη στιγμή, ο πύργος χρειάζεται ανακαίνιση. Κάποια δωμάτια έχουν υποστεί σοβαρές ζημιές λόγω της προχωρημένης υγρασίας. Είναι ένας τρόπος να διασφαλίσω την ασφάλεια των επισκεπτών μου.

Τζόναθαν : Κάποιες φορές ακούγονται διάφοροι θόρυβοι και ψίθυροι πίσω από τις κλειδωμένες πόρτες.

Κόμης : Πώς φαίνεται ότι το υψόμετρο στα μέρη μας, σας έχει κάνει ευερέθιστο. Ο πύργος είναι πολύ παλιός και οι ήχοι σάς παραπλανούν.

Τζόναθαν : (σκεπτικός) Δεν ξέρω.

Κόμης : Λυπάμαι που βασανίζεστε. Μιλήστε μου. Ίσως μπορώ να σας βοηθήσω.

[Παύση]

Τζόναθαν : Χθες το βράδυ.

Κόμης : Ναι;

Τζόναθαν : Τρεις γυναίκες, μια ξανθιά, μια μελαχρινή και μια κοκκινομάλλα. Με επισκέφτηκαν στο δωμάτιό μου. Με ακινητοποίησαν στο κρεβάτι και-

Κόμης : Ω! (γελώντας πονηρά) Μάλλον δεν πρέπει να αργήσετε για πολύ ακόμα τον γάμο σας.

Τζόναθαν : Οι διαθέσεις τους είχαν κάτι άρρωστο, σκοτεινό. Ήταν διαβολικά πλάσματα και πανέμορφα. Ήμουν σαν υπνωτισμένος. Θυμάμαι να τους παραδίνομαι. Ξαφνικά άρχισαν να τσιρίζουν υστερικά και χάθηκαν.

Κόμης : Μα δεν καταλαβαίνετε; Χθες το βράδυ δεν σας επισκέφτηκαν τρεις αιθέριες υπάρξεις όπως νομίζετε, αλλά ο Μορφέας. Ένα όνειρο ήταν. Ένα παιχνίδι του μυαλού, λόγω του εξαντλημένου νευρικού σας συστήματος. Δύσκολα ένας άνθρωπος της πόλης μπορεί να συνηθίσει τις συνθήκες εδώ. Το οξυγόνο βλέπετε.

Τζόναθαν : Έτσι θα εξηγείται που σας είδα χθες το βράδυ να κατεβαίνετε έρποντας από το παράθυρο του δωματίου σας σαν ερπετοειδές.

Κόμης : Ερπετοειδές; Αλήθεια; Πώς ήμουν;

Τζόναθαν : Μια μεγάλη σαύρα με το δικό σας κεφάλι, το σώμα της γεμάτο φολίδες και μια τεράστια ουρά. Χαθήκατε στο δάσος.

Κόμης : (γελώντας) Αγαπητέ μου μάλλον σας έχω φοβίσει άθελά μου και η φαντασία σας οργιάζει.

Ακούγονται ουρλιαχτά λύκων.

Τζόναθαν : Κι αυτοί οι λύκοι που ουρλιάζουν κάθε λίγο...μου κόβουν το αίμα.

Κόμης : Είναι τα παιδιά της νύχτας με την εξάισια μουσική τους.

Τζόναθαν : Μου επιτρέπετε για λίγο;

Κόμης : Μα φυσικά!

Ο Τζόναθαν ανοίγει την πόρτα αριστερά και πηγαίνει στο δωμάτιό του.

Ο κόμης μένει μόνος του. Πηγαίνει στο παράθυρο και κοιτάζει έξω.

Κόμης : Μπράβο σας παιδιά μου. Έχει τρομοκρατηθεί.

Ακούγονται κλάματα γυναικών από την δεξιά πόρτα.

Φωνές γυναικών : (κλαίγοντας) Μας ξέχασες. Τι σου κάναμε; Πότε θα μας τον δώσεις;

Κόμης : Όχι ακόμα. Δεν έχω τελειώσει μαζί του.

Φωνές γυναικών : (κλαίγοντας) Όλο έτσι λες. Δεν αντέχουμε. Για πόσο θα μας έχεις κλειδωμένες;

Κόμης : Για όσο χρειαστεί. Θέλετε να τα καταστρέψετε όλα; Αν δεν κάνετε ό,τι σας λέω θα σας ξεσκίσω με τα δόντια μου και θα σας πετάξω στην κοιλάδα ώσπου να βγει ο ήλιος.

Οι γυναίκες ουρλιάζουν από φρίκη.

Φωνές γυναικών : Το ξεφορτώθηκες το μπιγλιμπίδι που φορούσε;

Κόμης : Ναι.

Φωνές γυναικών : Και για σήμερα; Θα μας αφήσεις έτσι;

Κόμης : Θα σας φέρω τρία τροφαντά μωρά. Ένα για την καθεμία.

Ουρλιάζουν από χαρά.

Φωνές γυναικών : Είσαι ο καλύτερος αφέντης του κόσμου!

Κόμης : Εξαφανιστείτε τώρα! Και μην σας ξανακούσω.

Ο Τζόναθαν μπαίνει κρατώντας ένα μικρό τσαντάκι και οι φωνές σταματούν. Ο κόμης γυρίζει προς το μέρος του απότομα και τον κοιτάζει έντονα. Ο Τζόναθαν μένει ακίνητος και μηχανικά βάζει το χέρι του στο λαιμό για να πιάσει τον σταυρό που φοράει, συνειδητοποιεί ότι δεν είναι στο λαιμό του και δείχνει αναστατωμένος.

Κόμης : Σας συνέβη κάτι;

Τζόναθαν : Ο σταυρός που φορούσα...

Ο Τζόναθαν κοιτάζει κάτω μήπως του έπεσε, ψάχνει με αγωνία πάνω του.

Κόμης : Φορούσατε σταυρό; Μήπως τον χάσατε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού σας;

Τζόναθαν : Όχι, τον φορούσα όλες τις μέρες εδώ.

Κόμης : Ε, τότε μην ανησυχείτε κάπου στο δωμάτιό σας θα βρίσκεται. Τίποτε δεν χάνεται σε αυτό τον πύργο.

Ο Τζόναθαν δείχνει προβληματισμένος.

Κόμης : Αναστατωθήκατε. Είναι κόσμημα αξίας;

Τζόναθαν : Μου το έδωσε μια χωρική για να με φυλάει.

Κόμης : Να σας φυλάει από τι;

Τζόναθαν : Από το κακό.

Κόμης : (γελάει) Ποιο κακό; Το μάτι; Μα ελάτε. Εσείς ένας σύγχρονος νέος και δίνετε σημασία σε θρησκοληψίες και παγανιστικές αντιλήψεις;

[Μικρή σιωπή]

Κόμης : Ο λόγος που πήγατε στο δωμάτιό σας ήταν αυτό το τσαντάκι;

Τζόναθαν : Ενόψει της επικείμενης αναχώρησής μου, σκέφτηκα να ξυριστώ. Έχω μέρες να το κάνω. Ελπίζω να μην σας πειράζει. Στο δωμάτιό μου δεν έχω σχεδόν καθόλου φως, ακόμα και τη μέρα είναι θεοσκοτεινό.

Κόμης : Παρακαλώ ελεύθερα.

Ο Τζόναθαν βγάζει από το τσαντάκι ένα ξυράφι παίρνει από το τραπέζι το ποτήρι του με το νερό το βουτάει και βγάζει και ένα μικρό καθρεφτάκι.

Γυρίζει την πλάτη στον κόμη και στο σημείο που φωτίζεται κρατάει το καθρεφτάκι. Ο κόμης σαν να προσπαθεί να κρυφτεί γυρίζει την πλάτη του. Ο Τζόναθαν βλέπει από μέσα από το καθρεφτάκι και πάει να ξυριστεί, του κάνει εντύπωση που δεν βλέπει πίσω του τον κόμη. Ο κόμης απομακρύνεται.

Τζόναθαν : *(κοιτάζοντας από τον καθρέφτη προς τα πίσω)* Περίεργο. Δεν σας βλέπω.

Ο κόμης αστραπιαία του αρπάζει τον καθρέφτη και τον πετάει στην άλλη άκρη του δωματίου και τον ακούμε να σπάει.

Ο Τζόναθαν κοιτάζει τον κόμη ξαφνιασμένος και φοβισμένος.

Κόμης : Συγχωρήστε μου την έκρηξη, αλλά έχω ορκιστεί ότι δεν θα μπει ποτέ καθρέφτης στον πύργο μου.

Τζόναθαν : Μα γιατί;

Κόμης : Πρόκειται για σύμβολο ματαιοδοξίας. Γνωρίζω πολύ καλά πώς είμαι, δεν χρειάζομαι καθρέφτες για να βλέπω το είδωλό μου.

[Μικρή σιωπή]

Κόμης : Με βρίσκετε υπερβολικό;

Τζόναθαν : Προσπαθώ να σας καταλάβω.

Κόμης : Αντιλαμβάνομαι τη δυσκολία. Έχετε στο μυαλό σας όμως ότι σε αυτόν τον τόπο τα πράγματα είναι διαφορετικά από ό,τι έχετε συνηθίσει στην Αγγλία. Αν

βλέπατε με τα δικά μου μάτια, θα μπορούσατε να καταλάβετε. Παρασύρθηκα όμως και αυτό που προέχει είναι η ανάγκη σας για ένα καλό ξύρισμα.

Τζόναθαν : Δεν είναι απαραίτητο. Δεν πειράζει.

Κόμης : Ένας ευπρεπής τζέντλεμαν δεν πρέπει να μένει απεριποίητος και αφού δυσκολεύεστε χωρίς καθρέφτη, αφήστε εμένα να σας ξυρίσω.

Τζόναθαν : Εσάς; Όχι δεν...

Κόμης : Μα ελάτε τώρα. Αφήστε στην άκρη τις τυπικότητες, εμείς είμαστε φίλοι πλέον.

Ο κόμης απλώνει το χέρι του και με το βλέμμα του στο Τζόναθαν περιμένει να του δώσει το ξυραφάκι που κρατάει. Ο Τζόναθαν στην αρχή δεν το δίνει, αλλά με το επίμονο και έντονο βλέμμα του κόμης υποχωρεί. Ο κόμης πλησιάζει το ξυράφι κοντά στο λαιμό.

Κόμης : Το δέρμα σας είναι λεπτό σαν τσιγαρόχαρτο φαίνονται οι φλέβες που πάλλονται.

Ο κόμης γλείφει τα χείλη του. Αρχίζει να τον ξυρίζει. Ξαφνικά ακούγονται ουρλιαχτά λύκων. Ο Τζόναθαν τρομάζει και κουνιέται απότομα. Κόβεται και βγάζει αίμα η πληγή. Ο κόμης βλέπει το αίμα και ταραάζεται. Γυρίζει την πλάτη του και γλείφει το ξυράφι με λαχτάρα.

Τζόναθαν : Κόπηκα πολύ;

Κόμης : (ξέπνοα) Δεν είναι τίποτα.

Ο κόμης δεν συγκρατείται και γλείφει αστραπιαία την πληγή από το αίμα, βγάζοντας ένα βογκητό ευχαρίστησης.

Τζόναθαν : Μα τι κάνετε;

Ο κόμης από την ταραχή του δεν μπορεί να μιλήσει, σηκώνει το χέρι για να τον καθησυχάσει.

Κόμης : *(ξέπνοα)* Ζητώ την κατανόησή σας, αλλά υπήρχε κίνδυνος μόλυνσης. Το σάλιο χρησιμοποιείται στα μέρη μας ως αντισηπτικό στις πληγές. Παλιές τεχνικές και σωτήριες.

Ο Τζόναθαν είναι παγωμένος και ακούνητος σαν άγαλμα από το σοκ.

Κόμης : Για να σας δω. *(κοιτάζοντας το πρόσωπο του Τζόναθαν)* Αν εξαιρέσουμε το αδέξιο κόψιμο, έκανα καταπληκτική δουλειά.

[Μικρή σιωπή]

Κόμης : Σε λίγο χαράζει, θα πρέπει να σας αφήσω να ξεκουραστείτε. Χάρηκα πολύ τη συντροφιά σας και απόψε. Ελπίζω και εσείς τη δική μου. Θα θέλατε κάτι πριν φύγω;

Τζόναθαν : *(έχοντας το χέρι του στο κόψιμο στο λαιμό του)* Να φροντίσετε το πρωί να είναι η εξώπορτα ανοιχτή και ο αμαξάς με τα άλογα να με περιμένει στην είσοδο.

Κόμης : Έχετε μια παροιμία στην Αγγλία που συμφωνεί με το πνεύμα των βογιάρων, «να καλωσορίζεις τον ξένο που έρχεται και να τον ξεπροβοδίζεις όταν φεύγει».

Τζόναθαν : Θα σας δω φεύγοντας;

Κόμης : Γνωρίζετε ότι κατά τη διάρκεια της μέρας απουσιάζω λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων. Εφόσον όμως επιθυμείτε να αναχωρήσετε τόσο άμεσα, η επιθυμία σας είναι διαταγή και δεν μένει παρά να ευχηθώ καλό ταξίδι.

Τζόναθαν : Σας ευχαριστώ.

Κόμης : Η εξώπορτα θα είναι ορθάνοιχτη. Αρκεί να μπορέσετε να τη διαβείτε.

Σηκώνει τα χέρια του σαν μαέστρος και ακούγονται ουρλιαχτά λύκων. Ο κόμης χαμογελάει χαιρέκακα και φεύγει. Οι λύκοι συνεχίζουν να ουρλιάζουν εκκωφαντικά. Ο Τζόναθαν κάθεται στο τραπέζι κρατώντας τα αυτιά του, παίρνει το ημερολόγιό του και τον ακούμε να γράφει.

Τζόναθαν : Αγαπημένη μου Μίνα, επιβεβαιώθηκαν οι υποψίες μου ότι είμαι φυλακισμένος σε αυτόν τον πύργο. Είμαι σίγουρος ότι, αυτά που αναφέρω σαν όνειρα, συνέβησαν πραγματικά και δεν τα γέννησε το μυαλό μου. Ο κόμης πίσω από το πρόσωπο ενός ευγενούς οικοδεσπότη και ευυπόληπτου πλούσιου άρχοντα, είναι ένα σκοτεινό και δόλιο πλάσμα. Και εγώ εν αγνοία μου έγινα μέρος του καταχθόνιου σχεδίου του. Θα ενημερώνω το ημερολόγιό μου μέχρι τέλους. Ελπίζω με κάποιο τρόπο να φτάσει στα χέρια σου. Θέλω να ξέρεις ότι σε σκέφτομαι συνέχεια και δεν αγάπησα καμία άλλη όπως εσένα. Σε φιλώ ο πάντα δικός σου Τζόναθαν.

ΥΓ. Μοναδική παρηγοριά πέρα από τη σκέψη σου, ήταν ένα μικρό σταυρουδάκι που μου πέρασε στο λαιμό μια ηλικιωμένη χωρική όταν της είπα πού πήγαινα. Τότε γέλασα και το κράτησα, για να μην την προσβάλω. Είμαι σίγουρος ότι εκείνος το εξαφάνισε, στερώντας μου έτσι και την παραμικρή σπίθα ελπίδας. Ο Θεός ας λυπηθεί την ψυχή μου.

Μπαίνουν από το παράθυρο οι πρώτες ακτίνες του ήλιου και ακούγεται τσιγγάνικη μουσική και τσιγγάνοι να τραγουδούν, καθώς και άλογα με κάρρα να πλησιάζουν στο κάστρο. Ο Τζόναθαν πλησιάζει στο παράθυρο και κοιτάζει κάτω στον περίβολο.

Στιγμιαίο σκοτάδι

Βλέπουμε τον Ρένφιλντ σε ένα χώρο που παραπέμπει σε κελί. Έχει δίπλα του ένα τσίγκινο τενεκεδάκι που νομίζει ότι είναι η γάτα του.

Κι αν είναι όνειρο; Όλα αυτά που ζούμε αν είναι όνειρο; Το έχεις σκεφτεί; Τι με κοιτάς; Το έχεις σκεφτεί; (σκύβει και κοιτάζει κάτω) Αν δεν υπάρχουν ούτε αυτά τα μυρμήγκια που μπαينوβγαίνουν στη φωλιά τους; Ξέρεις τι μου λείπει εδώ; Μια καλή φιλοσοφική κουβέντα. Έχω αναπτύξει τόσες θεωρίες, βγαλμένες από την ίδια μου τη ζωή. Δεν είναι άδικο, να τις ξέρω μόνο εγώ και να μην μπορώ να τις μοιραστώ; (Νιαούρισμα) Αλήθεια θέλεις να τις ακούσεις; Ωραία! Θα ξεκινήσω με τη θεωρία του παντογνώστη. Το λέει και η λέξη, παντογνώστης, αυτός που έχει τη γνώση των πάντων. Ή νομίζει ότι την έχει. Έτσι κι εκείνος επειδή ήξερε μερικούς μαθηματικούς τύπους που τους παπαγάλιζε όλη μέρα σε κάτι ψαρωμένους φοιτητές, νόμιζε ότι ήταν διάνοια. Αγνοούσε όμως τη μεγάλη θεωρία των γραμμών. Ή αλλιώς γραμμική θεωρία. Δικής μου επινόησης. Όλα μετριούνται σε γραμμές. Χιλιάδες γραμμές. Εκατομμύρια γραμμές. Η μια δίπλα την άλλη. Χωρίς σταματημό. Μέχρι το άπειρο. Τι να τους κάνεις τους μαθηματικούς τύπους όταν έχεις τις γραμμές; Όσπου ένα βράδυ με κλείδωσε έξω από το σπίτι και θα με έβαζε μέσα μόνο αν του έλεγα πόσο κάνει $(\alpha+\beta)^2$. (Νιαούρισμα) Αλήθεια; Για λύσε το.

2η Σκηνή

Στο σαλόνι του σπιτιού της Μίνας και του Τζόναθαν. Ένας καναπές με ένα τραπεζάκι και δύο πολυθρόνες. Ένα παράθυρο στη μέση του δωματίου, ένα έπιπλο μπαρ με ποτήρια και ποτά και ένα μικρό σεκρετέρ. Μια σόμπα. Στη δεξιά πλευρά είναι η είσοδος με το χολ, ένας ξεχωριστός χώρος πριν το σαλόνι. Στον καλόγερο κρέμεται το καπέλο του Βαν Χέλσινγκ.

Η Μίνα είναι όρθια και τον περιμένει. Ο Βαν Χέλσινγκ μπαίνει με βήμα γρήγορο, κρατώντας έναν χαρτοφύλακα. Όταν βλέπει τη Μίνα σταματάει απότομα, προσπαθεί να συμμαζέψει τα μαλλιά του που πετάνε, δείχνει αμήχανος.

Βαν Χέλσινγκ : Κυρία Μίνα. Δηλαδή κυρία Μάρεϊ. Όχι πρώην κυρία Μάρεϊ, νυν κυρία Χάρκερ.

Μίνα: Μίνα, κύριε καθηγητά. Δεν χρειάζονται οι τυπικότητες. Μπορεί να βλέπoμαστε πρώτη φορά, γνωριζόμαστε όμως ήδη μέσω της αλληλογραφίας μας (τείνει το χέρι της).

Ο Βαν Χέλσινγκ διστάζει στην αρχή, πιάνει το χέρι της αδέξια σκύβει και το φιλάει άγαρμπα. Η Μίνα του κάνει νόημα να την ακολουθήσει και κάθονται στον καναπέ.

Ο Βαν Χέλσινγκ την κοιτάζει έντονα. Η Μίνα χαμογελάει αμήχανα.

Μίνα : Συμβαίνει κάτι;

Ο Βαν Χέλσινγκ σα να ζυπνάει απότομα.

Βαν Χέλσινγκ : Συγχωρέστε με, αλλά ...δεν ξέρω πώς να σας το πω...νιώθω να σας γνωρίζω ήδη.

Μίνα : Φυσικά, από τα γράμματά μου στη Λούσι και από το ημερολόγιό της.

Βαν Χέλσινγκ : Δεν είναι αυτό, νιώθω ότι έχουμε ξανασυναντηθεί.

Μίνα : Θα το θυμόμουν πιστεύω. Έχετε επισκεφτεί ξανά το Λονδίνο;

Βαν Χέλσινγκ : Όχι.

Μίνα : Ούτε εγώ την Ολλανδία.

[Μικρή σιωπή]

Βαν Χέλσινγκ : Ας μπω αμέσως στο θέμα μας. Η Λούσι όταν πέθανε-

Μίνα : Δεν μπορώ να πιστέψω ακόμα ότι δεν θα την ξαναδώ. Ούτε στην κηδεία της δεν κατάφερα να παρευρεθώ.

Ο Βαν Χέλσινγκ πετάγεται όρθιος, βάζει τα χέρια του πίσω του και κόβει βόλτες με γρήγορα βήματα πάνω κάτω. Η Μίνα ξαφνιάζεται.

Βαν Χέλσινγκ : Τρεις μέρες έλειψα. Δεν γινόταν αλλιώς. Είχα δώσει σαφείς οδηγίες. Δεν είχα υπολογίσει πόσο ύπουλα μπορούσε να-

Μίνα : Κύριε καθηγητά, ας ξεκινήσουμε σας παρακαλώ από την αρχή. Όταν έφυγα, είχε αρχίσει να αναρρώνει. Στα γράμματά της μου έγραφε για τις ετοιμασίες του γάμου. Ήταν ενθουσιασμένη με τον Άρθουρ. Μάλιστα μας προσκάλεσε με τον Τζόναθαν να μας φιλοξενήσει, για να αναρρώσει μετά την περιπέτεια του με τον εγκεφαλικό πυρετό. Τι μεσολάβησε;

Ο Βαν Χέλσινγκ κάθεται πάλι στον καναπέ δίπλα στη Μίνα.

Βαν Χέλσινγκ : Βρίσκομαι εδώ γιατί πιστεύω ότι το κλειδί αυτής της υπόθεσης το έχετε εσείς.

Μίνα : Μα πώς;

Βαν Χέλσινγκ : Η Λούσι αναφέρει στο ημερολόγιό της για την υπονοβασία της στο Αβαείο του Γουίτμπι. Από εκείνη την ημέρα η καλή της υγεία δεν επανήλθε. Είχε εξάντληση, αδυναμία και έναν μόνιμο φόβο. Ο Τζον δεν μπορούσε να εντοπίσει

κάποια οργανική ανωμαλία ή γνωστή ασθένεια, για τον λόγο αυτό και απευθύνθηκε σε μένα.

Μίνα : Αν ήμουν μαζί της, δεν θα είχε χειροτερέψει.

Βαν Χέλσινγκ : Μην το κάνετε αυτό στον εαυτό σας. Άλλωστε ο αρραβωνιαστικός σας τότε, ήταν μόνος και αβοήθητος σε ένα νοσοκομείο εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, χωρίς κανέναν δίπλα του. Ήταν χρέος σας να πάτε.

Μίνα : Και κάνατε εσείς το δικό σας, αφήνοντας τη χώρα σας για να τη σώσετε.

Βαν Χέλσινγκ : Σας εξομολογούμαι ότι το χρέος μου δεν ήταν απέναντι στη Λούσι, αλλά στον Τζον. Φίλος και παλιός φοιτητής μου, πριν χρόνια με έσωσε από βέβαιο θάνατο. Είμαι ένας μονόχνοτος γέρος, δεν θα άφηνα εύκολα το Άμστερνταμ. Έσπευσα γιατί κατάλαβα ότι την αγαπούσε.

Μίνα : Το ξέρω. Η Λούσι μου είχε μιλήσει από την πρώτη στιγμή για τους τρεις επίδοξους μνηστήρες που την πολιορκούσαν. Ο Άρθουρ όμως υπερίσχυσε.

Βαν Χέλσινγκ : Εξαιρετικοί νέοι και οι τρεις τους. Σίγουρα θα βρέθηκε σε μεγάλο δίλημμα.

Μίνα : Ξέρετε...δεν το έχω εκμυστηρευτεί σε κανέναν, αλλά αυτή της η... πώς να το πω.. η ελευθεριότητα, χωρίς όμως ποτέ να υπερβεί τα εσκαμμένα ήταν παρεξηγήσιμη από πολλούς.

Βαν Χέλσινγκ : Κυρίως από γυναίκες. Σωστά;

[Σιωπή]

Μίνα : Θυμάμαι μου έλεγε πόσο άδικο ήταν, που έπρεπε να διαλέξει, μόνον έναν από τους τρεις.

Βαν Χέλσινγκ : Δεν είχε άδικο. Ξέρετε ότι σε κάποιες μητριαρχικές φυλές οι γυναίκες μπορούν να έχουν όσους συντρόφους θέλουν;

Μίνα : Αλήθεια; Μα αυτό δεν είναι-

Βαν Χέλσινγκ : Τι; Ανώμαλο; Βλάσφημο;

Μίνα : Εσείς το εγκρίνετε;

Βαν Χέλσινγκ : Ένας επιστήμονας δεν κρίνει. Μελετά.

Μίνα : Κι όμως την έκρινα πολλές φορές. Δεν της το είπα ποτέ, αλλά το έκανα. Παρ' όλη την αγάπη που της είχα.

Βαν Χέλσινγκ : Οι ανθρώπινες σχέσεις διακρίνονται για την πολυπλοκότητά τους. Ο καθένας μας έχει την κοσμοθεωρία του. Το ότι την κρίνατε βάσει της δικής σας, δεν σημαίνει ότι δεν την αγαπούσατε.

Η Μίνα κοιτάζει τα χέρια της και τα τρίβει.

[Παύση]

Βαν Χέλσινγκ : Τι θα λέγατε να γυρίσουμε στην υποβασία της στο Αβαείο. Θυμάστε;

Μίνα : Με κάθε λεπτομέρεια. Δεν θα μπορούσα ποτέ να ξεχάσω τις δύο κόκκινες φλόγες.

Βαν Χέλσινγκ : Κόκκινες φλόγες; Πείτε μου σας παρακαλώ.

Μίνα : Όταν ήμασταν στο Γουίτμπι, η Λούσι σχεδόν κάθε βράδυ υποβατούσε. Κοιμόμουν στο δωμάτιό της μαζί της, για να την προσέχω. Εκείνο το βράδυ ανεξήγητα, ξύπνησα από ένα άσχημο προαίσθημα. Κοίταξα στο κρεβάτι της και έλειπε. Έτρεξα στην εξώπορτα και ήταν ξεκλείδωτη. Ήμουν σίγουρη ότι πριν πάμε για ύπνο κλείδωσα. Έτρεξα έξω στον δρόμο. Ήταν σκοτάδι. Δεν την έβλεπα πουθενά, ώσπου έφτασα στο Αβαείο. Μια μορφή που δεν ξεχώριζε αν ήταν ζώο ή άνθρωπος, ήταν από πάνω της. Φώναξα το όνομά της και τότε είδα αυτές τις φλόγες που σας είπα. Η φωνή μου δεν μπορούσε να βγει, είχα κοκαλώσει, δεν ξέρω για πόση ώρα. Όταν συνήλθα την πήγα στο δωμάτιό της και την έβαλα να ξαπλώσει. Τότε πρόσεξα... δεν ξέρω αν έχει σημασία να σας το πω.

Βαν Χέλσινγκ : Όλα έχουν τη σημασία τους. Παρακαλώ μην παραλείπετε τίποτα από τη διήγησή σας.

Μίνα : Είδα δύο μικρές τρυπίτσες στο λαιμό της που αιμορραγούσαν. Νόμισα ότι από απροσεξία την τραυμάτισα όταν προσπάθησα να κλείσω την κάπα με την παραμάνα. Ωστόσο δεν ήταν έτσι.

Βαν Χέλσινγκ : Γιατί;

Μίνα : Αυτό το τραύμα δεν επουλωνόταν.

Βαν Χέλσινγκ : Εμ βέβαια. *(χτυπάει το χέρι του στο πόδι του)*

Μίνα : Συμβαίνει κάτι;

Βαν Χέλσινγκ : Συνεχίστε. Προσέξτε και τίποτε άλλο που σας έκανε εντύπωση;
(ζύνοντας το μούσι του)

Μίνα : Μετά το περιστατικό, κάθε βράδυ έξω από το παράθυρο-

Βαν Χέλσινγκ : *(κρέμεται από τα χείλη της και δείχνει ανυπόμονος)* Ναι;

Μίνα : Μια νυχτερίδα πετούσε και με τα φτερά της χτυπούσε το παράθυρο σαν να ήθελε ...να μπει μέσα.

Βαν Χέλσινγκ : *(πετάγεται πάνω)* Ναι αυτό ήθελε! Και τα κατάφερε!

Μίνα : Κύριε καθηγητά τι πάθατε;

Βαν Χέλσινγκ : *(κάθεται στον καναπέ και της πιάνει τα χέρια)* Με αυτή σας τη μαρτυρία οι μέχρι πριν λίγο εικασίες μου έγιναν βεβαιότητα.

Μίνα : Πολύ χαίρομαι αν σας βοήθησα. Ξέρετε τα έχω καταγράψει όλα στο ημερολόγιό μου αναλυτικά και μπορώ να σας το δώσω να το μελετήσετε.

Βαν Χέλσινγκ : Αλήθεια; Είστε θησαυρός. Ένα ημερολόγιο σίγουρα θα μπορέσει να ξεκλειδώσει και άλλα σημεία της υπόθεσης.

Η Μίνα πηγαίνει στο σεκρετέρ και φέρνει το ημερολόγιο.

Βαν Χέλσινγκ : Ανυπομονώ να το διαβάσω. *(το αφήνει ξαφνικά πάνω στο τραπεζάκι και πιάνει τα χέρια της Μίνας)* Αγαπητή κυρία Μίνα, σας είμαι βαθύτατα υπόχρεος. Από αυτή τη στιγμή να με λογαριάζετε πιστό και αφοσιωμένο φίλο σας.

Μίνα : Σας ευχαριστώ. Τόση ώρα και δεν σας έχω προσφέρει κάτι. Τι θα θέλατε;

Βαν Χέλσινγκ : Λίγο κονιάκ.

Πηγαίνει στο έπιπλο δίπλα παίρνει δύο ποτήρια και βάζει ποτό. Πηγαίνει τα ποτήρια και τα ακουμπάει στο τραπεζάκι.

Ο Βαν Χέλσινγκ παίρνει τα ποτήρια δίνει το ένα στη Μίνα.

Βαν Χέλσινγκ : Στην επισφράγιση της φιλίας μας.

Σηκώνουν τα ποτήρια τους. Πίνουν. Ο Βαν Χέλσινγκ αφήνει το ποτήρι του στο τραπεζάκι, η Μίνα το κρατάει στα χέρια της.

Μίνα : Κύριε καθηγητά υπάρχει κάτι. Δεν ξέρω αν θα μπορούσατε να μας βοηθήσετε. Εννοώ εμένα και τον Τζόναθαν.

Βαν Χέλσινγκ : Μα και βέβαια. Είμαι στη διάθεσή σας.

Μίνα : Ντρέπομαι μήπως περάσετε τον σύζυγό μου για τρελό με όλα αυτά που πέρασε και εμένα ανόητη που τα πιστεύω.

Βαν Χέλσινγκ : Τι συνέβη στον σύζυγό σας;

Μίνα : Ο Τζόναθαν, δεν είναι ο εαυτός του από τότε που γύρισε από το ταξίδι του στην Τρανσυλβανία.

Βαν Χέλσινγκ : Για ποιο λόγο βρισκόταν εκεί;

Μίνα : Για την πώληση μιας έκτασης στο Λονδίνο, σε έναν κόμη. Για πολύ καιρό είχα χάσει κάθε επικοινωνία μαζί του. Όσπου με ειδοποίησαν από ένα νοσοκομείο της Ρουμανίας.

Βαν Χέλσινγκ : Εγκεφαλικό πυρετό είπατε πριν.

Μίνα : Και πάνω που έδειχναν όλα ότι το ξεπέρασε-

Βαν Χέλσινγκ : Τι συνέβη;

Μίνα : Πέρασε έναν κλονισμό.

Βαν Χέλσινγκ : Τόσο σύντομα; Είστε σίγουρη ότι πρόκειται για κλονισμό; Περιγράψτε το περιστατικό παρακαλώ.

Μίνα : Ήμασταν στο κέντρο και ξαφνικά χλόμιασε και άρχισε να τρέμει.

Βαν Χέλσινγκ : Για ποιο λόγο;

Μίνα : Ήταν σίγουρος ότι είδε τον κόμη που τον κρατούσε αιχμάλωτο στο κάστρο του.

Βαν Χέλσινγκ : Μα τι είδους περιπέτεια έζησε ο άντρας σας;

Μίνα : Ούτε ο ίδιος είναι σίγουρος. Έμαθα γι' αυτή αντιγράφοντας το ημερολόγιό του.

Βαν Χέλσινγκ : Υπάρχει ημερολόγιο; Μα τότε η υπόθεση ξεδιαλώνεται.

Μίνα : Δυστυχώς μπερδεύεται ακόμα περισσότερο. Γιατί αυτά που αναφέρει εκεί είναι φρικώδη, ασύλληπτα για τον ανθρώπινο νου.

Βαν Χέλσινγκ : Αυτή η κατάσταση του προκάλεσε και τον εγκεφαλικό πυρετό;

Μίνα : Αυτό πιστεύουμε. Από την άλλη κι ο ίδιος πολλές φορές αμφιβάλει. Μήπως εξαιτίας του πυρετού, νόμιζε ότι τα έζησε.

Βαν Χέλσινγκ : Θα μπορούσα να το διαβάσω;

Η Μίνα στην αρχή διστάζει, μετά πηγαίνει στο σεκρετέρ και παίρνει ένα σημειωματάριο.

Μίνα : Δεν έχω πάρει την άδειά του, αλλά το κάνω για το καλό του και γιατί νιώθω ότι μπορώ να σας εμπιστευτώ. (του το δίνει) Σε λίγο θα επιστρέψει από το γραφείο. Θα πρέπει να σας αφήσω για λίγο, πηγαίνω να δω αν είναι όλα έτοιμα για το δείπνο.

Βαν Χέλσινγκ : Με την ησυχία σας. Εγώ θα διαβάσω το ημερολόγιο.

Η Μίνα φεύγει.

Ο Βαν Χέλσινγκ διαβάζει το ημερολόγιο.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει στο χολ της εισόδου ο Τζόναθαν. Βγάζει το πανωφόρι του και το καπέλο και τα βάζει στον καλόγερο. Δείχνει εξασθενημένος και αδύναμος. Η Μίνα ακούει την πόρτα και πηγαίνει στο χολ. Ο Βαν Χέλσινγκ είναι απορροφημένος στο διάβασμα και τον βλέπουμε να κάνει διάφορες γκριμάτσες, να πιάνει το κεφάλι του, να χτυπάει κάτω τα πόδια του και να μουρμουρίζει.

Η Μίνα αγκαλιάζει τον Τζόναθαν με το χέρι της να ακουμπάει το μέτωπό του για να δει αν έχει πυρετό.

Μίνα : Πώς είσαι;

Τζόναθαν : Μην ανησυχείς.

Ακούγεται ο Βαν Χέλσινγκ να βγάζει επιφωνήματα.

Τζόναθαν : Τι συμβαίνει;

Μίνα : Ο καθηγητής Βαν Χέλσινγκ ήρθε πριν λίγο.

Τζόναθαν : Και μιλάει μόνος του;

Μίνα : Είναι λίγο ιδιόρρυθμος, αλλά συμπαθητικός.

Τζόναθαν : Ελπίζω να μην καθίσει πολύ.

Πάει να μπει στο σαλόνι και η Μίνα τον σταματάει κρατώντας τον από το χέρι.

Μίνα : Έκανα κάτι που δεν θα σου αρέσει, αλλά έπρεπε.

[Μικρή σιωπή]

Μίνα : Του έδωσα να διαβάσει το αντίγραφο του ημερολογίου σου που δακτυλογράφησα.

Τζόναθαν : Είναι δυνατόν; Πώς σου ήρθε;

Μίνα : Κάτι μου λέει ότι αυτός ο άνθρωπος είναι εδώ για να μας βοηθήσει.

Τζόναθαν : Ναι βέβαια, θα εισηγηθεί να μπω σε τρελάδικο.

Μίνα : Δεν είσαι τρελός. Εγώ σε πιστεύω.

Τζόναθαν : Ωραία. Θα έχω και παρέα.

Ο Βαν Χέλσινγκ που έχει τελειώσει το διάβασμα και ακούει τη συνομιλία πετάγεται από τον καναπέ και με γρήγορα βήματα πηγαίνει στο χολ.

Βαν Χέλσινγκ : Αν και ο φίλος μου ο Τζον είναι επικεφαλής σε φρενοκομείο και θα μπορούσα να εισηγηθώ να σας εξετάσει, εγγυώμαι προσωπικώς ότι όχι μόνο έχετε σώας τα φρένας, αλλά με το ημερολόγιό σας μού ανοίξατε τα μάτια. Τώρα ξέρω με τι έχουμε να κάνουμε.

Η Μίνα και ο Τζόναθαν κοιτάζονται παραξενεμένοι.

Βαν Χέλσινγκ : (στον Τζόναθαν) Καθηγητής Βαν Χέλσινγκ (του δίνει το χέρι του για χειραψία)

Ο Τζόναθαν του δίνει το χέρι του και τον κοιτάζει σαν χαμένος, κάνουν χειραψία, ο Βαν Χέλσινγκ του σφίγγει δυνατά το χέρι.

Βαν Χέλσινγκ : Κύριε Χάρκερ, έχω αναλάβει σπουδαίο καθήκον και από ό,τι φαίνεται θα χρειαστώ και τη δική σας βοήθεια.

Τζόναθαν : Αυτό που θέλω να μου επιβεβαιώσετε, αν κατάλαβα καλά, είναι ότι το καθήκον στο οποίο αναφέρεστε έχει να κάνει με τον κόμη.

Βαν Χέλσινγκ : Ναι αγαπητέ μου.

Τζόναθαν : Δηλαδή δεν είμαι τρελός.

Βαν Χέλσινγκ : Όχι βέβαια.

Τζόναθαν : Κύριε καθηγητά πήρατε από το στήθος μου ένα τεράστιο βάρος. Πείτε μου πώς μπορώ να βοηθήσω;

Βαν Χέλσινγκ : Θα ήθελα να μάθω όλα όσα συνέβησαν πριν φύγετε για την Τρανσυλβανία, με κάθε λεπτομέρεια. Η γνώση είναι το μεγαλύτερο όπλο για να τον αντιμετωπίσουμε.

Μίνα : Προτείνω να φάμε και μετά συνεχίζουμε την κουβέντα μας. Το δείπνο έχει σερβιριστεί.

Βαν Χέλσινγκ : Έχετε δίκιο. Ένα ωραίο γεύμα θα μας δώσει δύναμη να συγκεντρωθούμε καλύτερα στην έρευνά μας. Ε λοιπόν, και εσείς Τζόναθαν όπως και η κυρία Μίνα μού είστε πολύ οικείος. Αυτή μας η ενότητα θα είναι η ασπίδα απέναντι στα καταχθόνια σχέδιά του.

Την ώρα που κατευθύνονται στην τραπεζαρία, ακούγεται η φωνή του εφημεριδοπώλη.

Φωνή εφημεριδοπώλη : Εφημερίδες! Η όμορφη κυρά ξαναχτυπά. Άλλο ένα παιδί με τις ίδιες πληγές στο λαιμό. Η αστυνομία σήμανε συναγερμό σε όλο το Λονδίνο. Εφημερίδες!

Βαν Χέλσινγκ : *(ταραγμένος)* Τόσο γρήγορα; Κιόλας; Είναι δυνατόν;

Ο Βαν Χέλσινγκ μαζεύει γρήγορα τον χαρτοφύλακά του με τις σημειώσεις του και ετοιμάζεται να φύγει.

Μίνα : Μα τι συμβαίνει;

Τζόναθαν : Δεν θα καθίσετε να σας πω-

Βαν Χέλσινγκ : Σύντομα αγαπητέ μου, σύντομα. Τώρα πρέπει να φύγω.

Μίνα : Αφορά μήπως το θέμα μας;

Βαν Χέλσινγκ : Το ένστικτό σας είναι αλάνθαστο. Δεν προλαβαίνω αυτή τη στιγμή να σας εξηγήσω, ο χρόνος είναι πολύτιμος.

Ο Βαν Χέλσινγκ ορμάει στην πόρτα για να φύγει, βουτάει το καπέλο του από το χολ, του πέφτει, σκύβει το μαζεύει και τρέχει αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή.

Τζόναθαν : Μίνα δεν τα φαντάστηκα.

Μίνα : Ήμουν σίγουρη ότι ήρθε να μας βοηθήσει.

Τζόναθαν : Κάτι πολύ σοβαρό πρέπει να συνέβη. Έφυγε ταραγμένος.

Μίνα : *(φοβισμένη)* Το νιώθεις;

Τζόναθαν : Τι; Δεν καταλαβαίνω.

Μίνα : Πλησιάζει.

Τζόναθαν : Μίνα τι συμβαίνει;

Μίνα : Είναι η αρχή.

Ακούγεται ξαφνικά δυνατός αέρας και η πόρτα κλείνει με δύναμη. Ο χώρος σκοτεινιάζει στο παράθυρο εμφανίζονται δύο κόκκινες φλόγες.

Στιγμιαίο σκοτάδι

Ο Ρένφιλντ στο κελί του.

Χιόνιζε. Ο αέρας ήταν παγωμένος. Χώθηκα στην κουφάλα ενός δέντρου. Τότε ήταν που ανέπτυξα μια από τις μεγαλύτερες θεωρίες μου. Τη θεωρία της σκιάς. Η σκιά είναι σαν το δεύτερο εγώ σου. Σε ακολουθεί και την ακολουθείς. Σε προστατεύει και την προστατεύεις. Σε νιώθει και τη νιώθεις. Εσύ τη νιώθεις; Εμένα κάποιες φορές δεν με άφηγε ήσυχο. Εκείνο το βράδυ μού έστειλε έναν λύκο για να με ζεστάνει. Ξέρεις πόσο ζεστό τρίχωμα έχουν οι λύκοι; Σαν να φοράς εκατό γούνες μαζί. Και ο ύπνος μαζί τους είναι βαθύς, σαν σε λήθαργο. Ευτυχώς ξύπνησα στη αγκαλιά της. Πόση ανακούφιση! Όπως η κομπρέσα που μου έβαζε για να πέσει ο πυρετός, ή το σιρόπι στις τηγανίτες τα Σαββατοκύριακα. Όλα τα έκανε ωραία με τον τρόπο της. Κι έτσι εμπνεύστηκα τη θεωρία της αγάπης. Το ήξερες ότι έχει άρωμα; Ναι η αγάπη έχει άρωμα. Τριαντάφυλλο. Θεσπέσια μυρωδιά. Μάζευε τα πέταλα από τον κήπο και τα έκανε γλυκό. Κατακόκκινο, όπως το αίμα. *(ξερογλείφεται)* *(Νιαούρισμα)* Καλά μη ζηλεύεις.

3η Σκηνή

Στο γραφείο του Σιούαρντ στο φρενοκομείο. Υπάρχει μια μεγάλη βιβλιοθήκη με πολλά βιβλία, ένα τεράστιο γραφείο με πολλά χαρτιά, ένας φωνόγραφος και μια γραφομηχανή. Ακούγεται η φωνή του Σιούαρντ από τον φωνόγραφο και η Μίνα γράφει στη γραφομηχανή. Ένα μεγάλο παράθυρο υπάρχει στο κέντρο της σκηνής.

Φωνή Σιούαρντ : Είχε σπασμούς, ούρλιαζε και τότε ο Άρθουρ κάρφωσε τον πάσσαλο με δύναμη στην καρδιά της.

Η Μίνα πιάνει το κεφάλι της.

Φωνή Σιούαρντ : Όταν διαπέρασε το σώμα της, ένας μεγάλος πίδακας αίματος μάς έλουσε.

Η Μίνα σηκώνεται και πηγαίνει στο παράθυρο ταραγμένη.

Ο Σιούαρντ μπαίνει στο γραφείο.

Φωνή Σιούαρντ : (ακούγεται συντετριμμένος) Αγαπημένη μου (σταματάει απότομα η ηχογράφηση)

Σιούαρντ : Σε είχα προειδοποιήσει ότι δεν θα το άντεχες.

Μίνα : Τόση αγριότητα. Αχ Λούσι!

Ο Σιούαρντ παίρνει από τον φωνόγραφο την πλάκα.

Μίνα : Όχι Τζον. Πρέπει να συνεχίσω τη δακτυλογράφηση. Είναι ο μόνος τρόπος να ολοκληρωθεί η έρευνα.

Σιούαρντ : Τα πράγματα γίνονται ακόμα χειρότερα στη συνέχεια.

Μίνα : Αφού πέθανε.

Σιούαρντ : Έπρεπε να βεβαιωθούμε ότι δεν θα γινόταν βρικόλακας. Ο καθηγητής την αποκεφάλισε και έβαλε σκόρδα στο στόμα της.

Μίνα : Χριστέ μου!

Σιούαρντ : Δεν μπορώ να το βγάλω από το μυαλό μου.

Μίνα : Ο σπαραγμός σου πριν... την αγαπούσες.

Σιούαρντ : Όλοι την αγαπούσαμε.

Μίνα : Μου είχε μιλήσει και για τους τρεις σας.

Σιούαρντ : Ο Άρθουρ ήταν η επιλογή της. Το σεβαστήκαμε.

Μίνα : Έτρεφε αισθήματα για κάθε έναν σας.

Σιούαρντ : Αλήθεια; Και για μένα;

Η Μίνα κατανεύει.

Σιούαρντ : Ωστε δεν της ήμουν αδιάφορος. Με ήθελε, όπως την ήθελα κι εγώ.

Μίνα : Και τους άλλους όμως-

Σιούαρντ : Μακάρι να υπήρχε τρόπος να είμαστε μαζί. Θα ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άντρας.

Μίνα : Μαζί με τον Άρθουρ και τον Κουίνσι; Θα δεχόσουν να τη μοιράζεσαι;

Σιούαρντ : Αν αυτή ήταν η επιθυμία της.

Μίνα : Μα δεν θα ήταν... ανάρμοστο;

Σιούαρντ : Αγάπησα τη Λούσι για αυτό που ήταν, ένα τολμηρό, αντισυμβατικό κορίτσι. Θα με απογοήτευε αν μου παρουσιαζόταν διαφορετική. Αυτό θα ήταν για μένα ανάρμοστο.

[Μικρή σιωπή]

Μπαίνει ο Βαν Χέλσινγκ.

Βαν Χέλσινγκ : Α ωραία σας βρίσκω και τους δύο. Πήρα τηλεγράφημα από τον Τζόναθαν.

Μίνα : Είναι καλά;

Βαν Χέλσινγκ : Όλα υπό έλεγχο. Μην ανησυχείς. Έμαθε ότι στο Γουίτμπι παραδόθηκαν όλα τα κιβώτια του κόμη με το πλοίο Δήμητρα από τη Βάρνα. Πενήντα κιβώτια με κοινό χρώμα για να χρησιμοποιηθεί για πειραματικούς σκοπούς. Έτσι έγραφε το δελτίο αποστολής.

Σιούαρντ : Πενήντα κιβώτια;

Βαν Χέλσινγκ : Πενήντα τρία για την ακρίβεια. Εκείνοι γνώριζαν για πενήντα. Παραδόθηκαν στο παλιό παρεκκλήσι στο Κάρφαξ. Σίγουρα όμως κάποια έχουν μετακινηθεί στο μεταξύ.

Μίνα : Πενήντα τρία φέρετρα διασκορπισμένα σε διάφορα μέρη στο Λονδίνο.

Σιούαρντ : Μα γιατί;

Βαν Χέλσινγκ : Εσύ γιατί νομίζεις; Για να έχει μεγάλη ακτίνα δράσης. Να μπορεί να κρύβεται μέχρι να έρθει η νύχτα.

Φωνή Ρένφιλντ : Η ώρα έφτασε. Ο λυτρωτής μας έρχεται από τα βάθη των αιώνων, να μας λυτρώσει από την ματαιότητα αυτού του κόσμου. Άρχοντά μου, ο πιστός σου δούλος σε εκλιπαρεί, μην τον ξεχάσεις όταν φέρεις σε πέρας το μεγάλο σου σχέδιο.

Βαν Χέλσινγκ : Ποιος είναι αυτός;

Σιούαρντ : Ασθενής μου. Τον παρακολουθώ για την έρευνα που κάνω για τον ανθρώπινο εγκέφαλο.

Βαν Χέλσινγκ : Έτσι φωνάζει πάντα;

Σιούαρντ : Όχι. Τις τελευταίες μέρες έχει αυτή την ανησυχία. Μπορεί να τον έχει επηρεάσει και η απότομη αλλαγή του καιρού. Από τη μέρα της μεγάλης θύελλας παραληρεί για έναν άρχοντα που έρχεται από μακριά και όλη η ανθρωπότητα θα υποταχτεί σ' αυτόν.

Μίνα : (με ενδιαφέρον) Μπορούμε να τον δούμε;

Σιούαρντ : Για ποιο λόγο;

Βαν Χέλσινγκ : (στη Μίνα) Λες να-

Μίνα : Μπορεί να είναι συνεργός του.

Βαν Χέλσινγκ : Κάτω από τη μύτη μας. Η τέλεια κάλυψη.

Σιούαρντ : Μα τι λέτε; Δεν καταλαβαίνω.

Βαν Χέλσινγκ : (στον Σιούαρντ) Κρατάς φωνητικές σημειώσεις για τους ασθενείς σου σωστά;

Σιούαρντ : Βέβαια.

Βαν Χέλσινγκ : (στη Μίνα) Θα μπορούσες;

Μίνα : Και βέβαια. Θα τις δακτυλογραφήσω.

Σιούαρντ : Τι συμβαίνει;

Βαν Χέλσινγκ : Ακόμα να καταλάβεις; Ο άρχοντας που περιμένει ο Ρένφιλντ είναι-

Σιούαρντ : Ο κόμης;

Βαν Χέλσινγκ : Πήγαινε μας στο κελί του τώρα αμέσως.

Σιούαρντ : Δώστε μου λίγο χρόνο να τον προετοιμάσω για την επίσκεψή μας. Δεν είναι συνηθισμένος με ανθρώπους εκτός του φρενοκομείου. Μίνα δεν ξέρω αν πρέπει να έρθεις, ο χώρος είναι-

Μίνα : Τζον πρέπει να τον συναντήσω.

Στιγμιαίο σκοτάδι

Ο Ρένφιλντ στο κελί του.

Πού έμεινα; Α ναι, στη θεωρία της αγάπης. Με αγάπη λοιπόν τα φρόντιζα και τα τάιζα τα ζωάκια μου. Και εκείνα όμως, με αγαπούσαν. Μου είχαν τυφλή εμπιστοσύνη. Κιχ δεν έβγαλαν. Δεν αμφέβαλαν ποτέ για μένα. Ούτε λεπτό. Τόσο μόνο χρειάστηκε. Χέρι σταθερό και λίγη πίεση. Αυτό ήταν. Οι ζωές τους έγιναν δικές μου. Όπως και εδώ με τους αγαπημένους μου φίλους που μου έκαναν παρέα. Σου

έχω μιλήσει γι' αυτούς; (Νιαούρισμα) Και βέβαια σου έχω μιλήσει. Τον τελευταίο καιρό είσαι αφηρημένη. Και τώρα το βλέπω, βαριέσαι με τις θεωρίες μου. Σε δυσκολεύουν. Το καταλαβαίνω. Εσείς τα ζώα είστε μειωμένης αντίληψης. Σου κάνει καλό όμως να ακούς. [Παύση] Τι; Παρεξηγήθηκες; Δεν ήθελα να...(Νιαούρισμα) Ωραία! Συνεχίζω λοιπόν!

4η Σκηνή

Στο κελί του Ρένφιλντ.

Ρένφιλντ : *(στη Μίνα)* Ήρθατε! Γονατίζει και της φιλάει το χέρι.

Ο Σιούαρντ πλησιάζει να την προστατεύσει.

Ρένφιλντ : Ήμουν σίγουρος ότι θα ερχόσασταν να με βρείτε.

Σιούαρντ : Γνωρίζεις την κυρία Μίνα;

Ρένφιλντ : *(στη Μίνα)* Μόνο εσείς μπορείτε να δώσετε ένα τέλος.

Μίνα : Δεν καταλαβαίνω.

Ρένφιλντ : Συγχωρέστε με. Καμιά φορά οι σκέψεις μου μπερδεύονται. Πάσχω βλέπετε από έναν περίεργο ιδεασμό. Μερικές φορές γίνομαι εμμονικός. Όπως τότε που έτρωγα τις μύγες και τις αράχνες. Νόμιζα ότι αφαιρώντας ζωές θα παρατείνω επ' αόριστον τη ζωή μου. Μέχρι και ανθρώπινη ζωή πήγα να αφαιρέσω. Είπατε στους φίλους σας γιατρέ ότι πήγα να σας σκοτώσω;

Βαν Χέλσινγκ : Αλήθεια Τζον;

Σιούαρντ : Τον είχε πιάσει αμόκ.

Ρένφιλντ : Το αίμα είναι ζωή. Αυτή ήταν η εμμονή μου. Ο δόκτωρ Σιούαρντ όμως είναι ο καλύτερος γιατρός. Κατάφερε και με θεράπευσε. Σταμάτησα να μαζεύω μύγες και αράχνες *(ανοίγει κάποια κουτιά για να δουν ότι είναι άδεια)* Βλέπετε; Τίποτα. *(ρεύεται και από το στόμα του πετάγονται πούπουλα)*

Μίνα : Τι πάθατε;

Ρένφιλντ : Συγγνώμη γι' αυτό. Χθες το βράδυ έφαγα το τελευταίο. Ήταν η τελευταία φορά όμως. Το υπόσχομαι. Τώρα κάνω ό,τι μου λέει ο γιατρός και θα γίνω καλά. Ε γιατρέ;

Σιούαρντ : Αν συνεχίσεις έτσι, κάποια στιγμή μπορεί και να φύγεις από εδώ.

Ρένφιλντ : Εκτός κι αν προλάβει κάποιος άλλος και με βγάλει *(τρίβει τα χέρια του)*.

Βαν Χέλσινγκ : Σε ποιον αναφέρεστε;

Ρένφιλντ : Εσύ γιατί πετιέσαι σαν την πορδή;

Σιούαρντ : Πρόκειται για τον καθηγητή Βαν Χέλσινγκ. Σπουδαίο ανθρωπολόγο που ήρθε να σε γνωρίσει.

Ρένφιλντ : Χέστηκα.

Μίνα : Μα γιατί μιλάτε έτσι;

Ρένφιλντ : *(στη Μίνα)* Είστε τόσο καλή. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι δεν είναι όλοι σαν και σας, γι' αυτό να προσέχετε.

Μίνα : Βρισκόμαστε εδώ για το καλό σας.

Ρένφιλντ : Εσείς μόνο νοιάζεστε για τον ταπεινό δούλο του. Γι' αυτό σας θέλει πλάι του. Για να φωτίσετε την σκοτεινή του αιωνιότητα.

Βαν Χέλσινγκ : Θα μας πεις επιτέλους για ποιον μιλάς;

Ρένφιλντ : Τι σκατά μαθηματικό μυαλό έχεις αν δεν μπορείς να καταλάβεις ότι ένα και ένα κάνουν δύο. Δεν είναι δα και κανένα δύσκολος μαθηματικός τύπος. *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)*

Μίνα : Πες μου σε παρακαλώ τον έχεις δει;

Ρένφιλντ : Έρχεται σαν ομίχλη. Πρέπει να τον καλέσεις πρώτα. Και να μην θέλεις όμως, αν θέλει αυτός σε αναγκάζει. *(Γελάει πονηρά)* Έχει τον τρόπο του. Κανείς δεν του ξεφεύγει.

Σιούαρντ : Χτες το βράδυ που φώναζες, αυτόν καλούσες;

Ρένφιλντ : Ναι και εισάκουσε τις προσευχές μου.

Βαν Χελσινγκ : Δηλαδή;

Ρένφιλντ : *(στον Βαν Χέλσινγκ)* Σε σένα δεν λέω τίποτα.

Μίνα : Έχει μεγάλη σημασία να μας πεις.

Ρένφιλντ : *(στη Μίνα συνωμοτικά)* Ζήτησε να τον βοηθήσω με το μεγάλο του σχέδιο. Πιστεύει πολύ σε μένα είπε.

Μίνα : Θα μπορούσες να μας πεις γι' αυτό το σχέδιο;

Ρένφιλντ : Μην επιμένετε. Ακόμα και σε σας δεν μπορώ να μιλήσω. Ο αφέντης μου θα με τιμωρήσει σκληρά. Η προδοσία είναι μέγα αμάρτημα. Η πίστη πρέπει να είναι τυφλή.

Βαν Χέλσινγκ : Για όνομα του Θεού! Μίλα πια! Κινδυνεύει η ανθρωπότητα.

Ρένφιλντ : Κι εσύ τι είσαι; Ο σωτήρας της; Νομίζεις ότι σε έχει ανάγκη; *(γελάει)* Πολύ μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου, κωλόγερε. *(στη Μίνα)* Συγγνώμη που μιλάω έτσι μπροστά σας, αλλά είναι προκλητικός. Το βλέπετε.

Σιούαρντ : Αν ισχύουν αυτά που μας λες, έχεις χρέος να μας βοηθήσεις. Θέλει να βυθίσει τον κόσμο μας στο σκοτάδι.

Ρένφιλντ : Και πού ξέρεις αν αυτή δεν είναι η μοίρα του τελικά; Απλώνεται ήδη από πάνω μας σαν σκιά.

Μίνα : Σκιά;

Ρένφιλντ : Όπως όταν ήμουν παιδί. Ερχόταν όταν ήθελε κάτι να μου ζητήσει.

[Μικρή σιωπή]

Μίνα : *(σαν να ονειροπολεί)* Να μένεις μακριά της. Το φως, μόνο αυτό-

Ρένφιλντ : Ίδια λόγια, όπως τότε.

[Παύση]

Ρένφιλντ : *(στη Μίνα ανήσυχος)* Έρχεται για σας. Σας θέλει δίπλα του. Αιώνια σύντροφο στον κόσμο των νεκροζώντανων. Θα σας επισκεφτεί σύντομα. Το αίμα σας είναι το πιο σπάνιο και γλυκό κρασί γι' αυτόν.

Βαν Χέλσινγκ : Μίνα μην τον ακούς, παίζει με το μυαλό σου.

Ρένφιλντ : Και σένα παλιόγερε που νομίζεις ότι είσαι διάνοια, θα σε ξεσκίσει με τα δόντια του. Κι ο λύκος που με ζέσταινε εκείνο το βράδυ, δεν θα σου αφήσει κοκαλάκι.

Σιούαρντ : Τι είναι αυτά που λες;

Ρένφιλντ : Όλα συμβαίνουν ξανά και ξανά. Δεν γλιτώνουμε από τη μοίρα μας. *(στον Σιούαρντ)* Κι εσύ θα είσαι πάντα παράπλευρη απώλεια.

Σιούαρντ : Ας φύγουμε καλύτερα. Τον ταράξαμε.

Ρένφιλντ : Μια χαρά είμαι.

Σιούαρντ : (στον Ρένφιλντ) Θα έρθω πάλι σε λίγο.

Ρένφιλντ : Πάρε και τον παντογνώστη μαζί σου. (κοιτάζοντας τον Βαν Χέλσινγκ)

Βαν Χέλσινγκ : Δεν ξέρω γιατί με αντιπαθείς. Έστω και τώρα όμως μπορείς να επιλέξεις την σωστή πλευρά.

Ρένφιλντ : Μην χαλάς το σάλιο σου. Η δική μου πλευρά θα βρίσκεται πάντα απέναντι από τη δική σου. Αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ.

Ο Βαν Χέλσινγκ τον κοιτάζει έντονα και δείχνει σαν κάτι να θυμάται και να θέλει να απολογηθεί.

Βαν Χέλσινγκ : Λυπάμαι.

Ρένφιλντ : Πού είσαι γέρο. Αυτό δεν χρειαζόταν και πολύ μαθηματικό μυαλό για να το πεις (γελάει)

Ο Βαν Χέλσινγκ σκύβει το κεφάλι, δείχνει συναισθηματικά φορτισμένος και φεύγει. Ο Σιούαρντ ετοιμάζεται να τον ακολουθήσει και περιμένει τη Μίνα.

Σιούαρντ : Μίνα. (εννοεί να φύγουν)

Μίνα : Σε λίγο.

Ο Σιούαρντ περιμένει.

Μίνα : (στον Σιούαρντ) Μην ανησυχείς.

Ο Σιούαρντ φεύγει.

Ο Ρένφιλντ την πλησιάζει και πιάνει το χέρι της.

Ρένφιλντ : Θα δώσετε τη μεγαλύτερη μάχη. Την ύστατη στιγμή όταν σας βυθίσει στο σκοτάδι του, κρατήστε τη φλόγα. Όσο αγνό κι αν είναι το φως της, αυτή θα σας δείξει τον δρόμο.

Μίνα : Θα σε ξαναδώ;

Ρένφιλντ : Όχι εδώ.

Μίνα : Να προσέχεις. *(του χαιδεύει μητρικά το πρόσωπο)*

Ο Ρένφιλντ της φιλάει τα χέρια. Τα μυρίζει.

Ρένφιλντ : Θεσπέσια μυρωδιά. Αχ! Αυτό το άρωμα!

Στιγμιαίο σκοτάδι

Ο Ρένφιλντ στο κελί του.

Και φτάνουμε στη δική της θεωρία. Τη θεωρία του φωτός. Το φως νικάει το σκοτάδι. Και εγώ τη ρωτούσα, χωρίς το σκοτάδι πώς θα βλέπαμε το φως; Εκείνη επέμενε να ακολουθώ πάση θυσία το φως. Ζεσταίνει την ψυχή μας. Δεν συμφωνούσε με τη θεωρία της σκιάς. Την αγαπούσα τόσο που δεν επέμενα. Ειδικά όταν γεννήθηκε ο αδερφός μου και μαζί του ανέπτυξα τη θεωρία του μεγάλου αδερφού. Πίστευα ότι θα ήμουν υπεύθυνος γι' αυτόν, όπως με τα ζωάκια μου, αλλά εκείνη δεν με άφηνε μόνο μαζί του. Νομίζω μεταξύ μας, πως φοβήθηκε μήπως πάθει ό,τι και εκείνα. Με τον μικρό μου αδερφό ήταν αλλιώς όμως, δεν θα του το έκανα αυτό, νομίζω, εκτός βέβαια αν το ζητούσε η σκιά. *(Νιαούρισμα)* Μην είσαι ανυπόμονη, δεν ολοκλήρωσα ακόμα με τις θεωρίες μου.

5η Σκηνή

Στο σαλόνι του σπιτιού της Μίνας και του Τζόναθαν.

Τζόναθαν : Ήταν ρίσκο που πήγατε στο κελί του.

Μίνα : Έπρεπε. Βεβαιωθήκαμε για τη σχέση τους.

Σιούαρντ : Στον κόμη αναφερόταν όταν μιλούσε για τον αφέντη του.

Βαν Χέλσινγκ : Αν το ξέραμε νωρίτερα-

Ο Βαν Χέλσινγκ δείχνει προβληματισμένος.

Βαν Χέλσινγκ : Η συμπεριφορά του.

Μίνα : Τι είναι καθηγητά;

Βαν Χέλσινγκ : Σαν να ένιωσα...

Μίνα : Μια σύνδεση;

Βαν Χέλσινγκ : Ναι, σαν να γνωριζόμαστε.

Μίνα : Αυτή ήταν και η δική μου αίσθηση.

Σιούαρντ : Σας παρέσυρε στον κόσμο του. Είναι σύνηθες. Οι ασθενείς με τα χαρακτηριστικά του Ρένφιλντ δυσκολεύονται να αντιληφθούν τι είναι αληθινό και τι προϊόν της φαντασίας τους. Πολλές φορές παρουσιάζουν ψευδαισθήσεις και παραληρηματικές ιδέες. Ενδεχομένως να πίστευε ότι έβλεπε κάποια δικά του πρόσωπα και σας επηρέασε. Εσένα Μίνα να σε πέρασε-

Μίνα : Για τη μητέρα του.

Σιούαρντ : Και εσένα καθηγητά μάλλον με τον πατέρα του.

Βαν Χέλσινγκ : Με τον οποίο σίγουρα δεν είχε καθόλου καλές σχέσεις. Γνωρίζεις αν ήταν μαθηματικός;

Σιούαρντ : Ναι. Λαμπρό μυαλό. Δίδασκε και σε πανεπιστήμιο νομίζω.

Τζόναθαν : (στον Τζον) Δεν θυμάμαι να μας είπες πώς βρέθηκε στο φρενοκομείο.

Σιούαρντ : Μας τον έστειλαν από τις φυλακές του Ανατολικού Λονδίνου. Είχε κατηγορηθεί για μαζική δολοφονία.

Τζοναθαν : Μαζική δολοφονία; Ποιους σκότωσε;

Σιούαρντ : Ξεκλήρισε όλη του την οικογένεια. Τον πατέρα του, τον αδερφό του, τον θείο του και τη μητέρα του. Όλους τους με μαχαίρι.

Μίνα : Θεέ μου!

Σιούαρντ : Οι αστυνομικοί βρέθηκαν μπροστά σε λουτρό αίματος και εκείνον να ουρλιάζει ότι το αίμα είναι ζωή.

Μίνα : Είπε γιατί το έκανε;

Σιούαρντ : Ήταν σε παραλήρημα. Έλεγε ότι δεν είχε επιλογή. Έπρεπε να τους θυσιάσει ως πράξη απόλυτης πίστης και αφοσίωσης στον μεγάλο προστάτη του.

Τζοναθαν : Αυτό που κάνατε ήταν πολύ επικίνδυνο.

Σιούαρντ : Δεν θα το επέτρεπα αν δεν ήταν υπό έλεγχο η κατάσταση.

Βαν Χέλσινγκ : Τον χρειαζόμαστε και καλό είναι να τον παρακολουθούμε στενά. Μην καθυστερούμε άλλο. Συναντηθήκαμε για τις τελευταίες λεπτομέρειες του σχεδίου μας.

Το φως της λάμπας τρεμοπαίζει, κάτι σαν σκιά απλώνεται από πάνω τους χωρίς εκείνοι να τη βλέπουν.

Βαν Χέλσινγκ : Τι συμβαίνει;

Μίνα : Από τη μέρα της θύελλας έχουμε συχνές διακοπές και πτώση της τάσης.

Η Μίνα τρέμει.

Τζοναθαν : Τι έχεις;

Μίνα : Πάγωσα. Μπαίνει κρύο από το παράθυρο. Ας το κλείσει κάποιος.

Σιούαρντ : Μα είναι κλειστό.

Βαν Χέλσινγκ : Ακούτε τον βόμβο; Μα τι είναι διάολε; Τα μηνίγγια μου θα σπάσουν.

Τζόναθαν : (κλείνει τα αυτιά του) Δεν είναι βόμβος. Λύκοι είναι. Περικύκλωσαν το σπίτι. Ουρλιάζουν.

Σιούαρντ : Ο Ρένφιλντ πάλι. Δεν αντέχεται όταν είναι σε παροξυσμό (κλείνει τα αυτιά του)

[Παύση]

Βαν Χέλσινγκ : Δεν ξέρω τι συμβαίνει, αλλά πρέπει να συνεχίσουμε με το σχέδιό μας.

Σιούαρντ : Αμάν πια, με το σχέδιο.

Βαν Χέλσινγκ : Πόσο επιπόλαιος είσαι; Εξαιτίας σου χάσαμε πολύτιμο χρόνο και τώρα κινδυνεύουμε.

Σιούαρντ : Δεν καταλαβαίνω, για τι με κατηγορείς;

Βαν Χέλσινγκ : Τον Ρένφιλντ Τζον! Είναι τόσο καιρό ασθενής σου και δεν κατάλαβες ότι ήταν συνεργός του. Είσαι αδιάφορος και αναισθητός. Το μόνο που σε νοιάζει είναι η έρευνά σου και οι δημοσιεύσεις σου.

Σιούαρντ : Κι εσύ είσαι αχάριστος. Ξέχασες ότι σου έσωσα τη ζωή; Ήμουν ο μόνος που ενδιαφέρθηκε, δεν είχες κανέναν.

Βαν Χέλσινγκ : Ναι. Με έσωσες και εγώ σε έκανα βοηθό μου. Έτσι σου άνοιξαν οι πόρτες στην ακαδημαϊκή κοινότητα.

Μίνα : Τι συμπεριφορά είναι αυτή; Κάνετε σαν πεντάχρονα.

Σιούαρντ : Εσύ αγαπητή Μίνα; Πάντα είσαι τόσο τέλεια όσο δείχνεις;

Μίνα : Δεν έχει νόημα αυτή η κουβέντα.

Σιούαρντ : Εσύ Τζόναθαν;

Τζόναθαν : Δεν έχω να απολογηθώ για κάτι. Ήμουν ο πιο υπάκουος και πιστός συνεργάτης του και ήθελε να με πετάξει στο δρόμο. Δεν γινόταν να το αφήσω να συμβεί. Το γραφείο πέρασε σε μένα γιατί το άξιζα.

Σιούαρντ : Η μόνη αγία εδώ μέσα λοιπόν, είσαι εσύ Μίνα.

Μίνα : Μετρούσα από μέσα μου αργά μέχρι το δέκα. Γέμιζε ο πάτος φυσαλίδες. Τότε γύριζα πλευρό και συνέχιζα τον ύπνο μου. Ήρεμη και ικανοποιημένη. Αυτό το κεφάλι δεν θα άρεσε σε κανέναν πια και εγώ δεν θα ήμουν αόρατη πλάι της. Την αγαπούσα. Ήταν θέμα χρόνου να πληρώσει την ελαφρότητά της. Δεν φανταζόμουν όμως-

Τζόναθαν : Είναι δυνατόν; Τι είναι αυτά που λες για την Λούσι;

Μίνα : Την αλήθεια. Όπως εσύ, που απείλησες το αφεντικό σου και πήρες το γραφείο.

Τζόναθαν: Για σένα το έκανα. Είχαμε παντρευτεί. Θα κάναμε οικογένεια.

Μίνα : Ναι, χρέωσέ μου και τη φιλοδοξία σου. Εγώ τουλάχιστον ξέρω ότι δεν θα συγχωρήσω ποτέ τον εαυτό μου-

Βαν Χέλσινγκ : Σταματήστε! Είναι εδώ. Έχει ρίξει τη σκιά του πάνω μας. Στρέφει τον έναν ενάντια στον άλλο. Θέλει να διασπάσει την ενότητά μας. Να μας αποδυναμώσει.

Η σκιά φεύγει.

Το φως δυναμώνει.

Μίνα : Μας έδειξε ότι δεν είμαστε τόσο καλοί όσο πιστεύουμε.

Βαν Χέλσινγκ : Αυτό δεν μας κάνει κακούς αγαπητή Μίνα. Είμαστε απλά άνθρωποι που παρά τις ατέλειές μας, υπερασπιζόμαστε το καλό και το δίκαιο.

Σιούαρντ : Ως ατελή όντα έχουμε τις αδυναμίες μας.

Βαν Χέλσινγκ : Και δεν γλιτώνουμε από αυτές αγαπητέ Τζον, γιατί είναι στη φύση μας. Στο χέρι μας είναι ωστόσο να πετύχουμε τον σκοπό μας, ο οποίος παραμένει ίδιος και ισχυρός. Να εξουδετερώσουμε τον κόμη.

Τζόναθαν : Εντοπίσαμε τα πενήντα δύο από τα πενήντα τρία κιβώτια.

Μίνα : Όταν εντοπίσουμε και το τελευταίο-

Τζόναθαν : Θα τον εγκλωβίσουμε-

Σιούαρντ : Και θα τον εξολοθρεύσουμε, ακολουθώντας ό,τι εφαρμόσαμε και στην αγαπημένη μας Λούσι.

Ο Βαν Χέλσινγκ τοποθετεί πάνω στο τραπέζι μια πλεξούδα σκόρδα, έναν μεγάλο σταυρό, ένα κλαδί αγριοτριανταφυλλιάς, ένα πριόνι, έναν πάσσαλο, ένα σφυρί, ένα τσεκούρι και μια βαριοπούλα. Απλώνει τα χέρια του και όλοι ακολουθούν το παράδειγμά του. Ενώνουν τα χέρια τους γύρω από το τραπέζι.

Βαν Χέλσινγκ : Με όπλα μας την ενότητα και το καλό που φωλιάζει στις καρδιές μας, ξεκινάμε αυτόν τον αγώνα.

[Παύση]

Μίνα : Μόνο που...

Βαν Χέλσινγκ: Ναι;

Μίνα : Τίποτα.

Τζόναθαν : Τι είναι Μίνα;

Σιούαρντ : Αν διστάζεις-

Μίνα : Δεν είναι αυτό. Φοβάμαι ότι μόνο εκεί που ανθίζει το καλό μπορεί να ριζώσει βαθιά το κακό.

Στιγμαίο σκοτάδι

Ο Ρένφιλντ στο κελί του.

Ο αδερφός μου από μικρός ασπαζόταν τη θεωρία του παντογνώστη. Συμφωνούσε σε όλα μαζί του. Μάθαινε όλους τους μαθηματικούς τύπους με τη μία. Εκείνος κορδωνόταν σαν το παγώνι που επιτέλους η οικογένεια θα έβγαζε ένα μεγάλο μαθηματικό μυαλό. Η θεωρία του αγαπημένου γιου. Ωσπου μια μέρα η μαμά με τον θείο μου, αδερφό του παντογνώστη, με πήγαν σε ένα οικοτροφείο για παιδιά με

ιδιαίτερες κλίσεις. Ποια κλίση είχα δεν μου είπαν, μόνο ότι ήταν για το καλό μου. Δεν καταλάβαινα τι το κακό είχε το παλιό μου σχολείο. Η σκιά όμως μου ψιθύρισε, ότι μάλλον φταίει που με είδε η μαμά να πιάνω από τον λαιμό τον μικρό. Τι ανόητη παρεξήγηση! Του έδειχνα πώς έπνιξα το τελευταίο κουνέλι. Αν δεν μάθει από τον μεγάλο του αδερφό τότε από ποιον; Η θεωρία του μεγάλου αδερφού που λέγαμε. Θα βοηθούσε αν σημείωνες αυτά που λέω από το να βαριέσαι. *(Νιαούρισμα)* Δεν το ξεχνάω ότι είσαι γάτα. Δεν έχεις καθόλου χιούμορ.

6η Σκηνή

Στο σπίτι της Μίνας και του Τζόναθαν η Μίνα κάθεται σε μια πολυθρόνα κρατώντας ένα βιβλίο στο χέρι και έχει αποκοιμηθεί. Το φως τρεμοπαίζει. Ακούγεται χτύπημα στο τζάμι. Εκείνη ξυπνάει, σηκώνεται κοιτάζει έξω από το παράθυρο γυρίζει την πλάτη να απομακρυνθεί και ακούγεται πάλι ο χτύπος. Γυρίζει, κοιτάζει πάλι έξω από το παράθυρο και το ανοίγει λίγο για να δει. Το κλείνει και γυρίζει την πλάτη της για να πάει στην πολυθρόνα. Πίσω από το παράθυρο σαν να μπαίνει ομίχλη που σιγά σιγά σχηματίζεται και εμφανίζεται ο κόμης νέος, κομψά ντυμένος. Η Μίνα χωρίς να γυρίσει να δει πίσω της καταλαβαίνει μια παρουσία και παγώνει.

Κόμης : Καιρός ήταν αγαπητή Γουλιελμίνα.

Η Μίνα παραμένει παγωμένη χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Κόμης : Είμαι παλαιών αρχών, δεν μου αρέσουν τα υποκοριστικά.

Η Μίνα σαν να ξυπνάει. Γυρίζει και τον κοιτάζει απορημένη.

Μίνα : Ο Τζόναθαν με είπε έτσι, όταν μου έκανε επίσημα πρόταση γάμου.

Κόμης : Τι τον αναφέρεις αυτόν τώρα.

[Μικρή σιωπή]

Μίνα : Είναι όνειρο;

Κόμης : Όχι αυτή τη φορά.

Μίνα : Με έχεις υπνωτίσει;

Κόμης : Δεν θα είχε νόημα.

Μίνα : Και τι θέλεις;

Κόμης : Μα γιατί τόσο απότομη; Επειδή σε αιφνιδίασα; Κάποια στιγμή έπρεπε να βρεθούμε από κοντά. Δεν νομίζεις;

Μίνα : Ο τρόπος σου, είναι ύπουλος.

Κόμης : Με αδικείς. Ήμουν πάντα ευγενής και υπομονετικός απέναντί σου. Απλά περίμενα την κατάλληλη στιγμή.

Μίνα : Από τότε στο Αβαείο του Γουίτμπι με παρακολουθείς;

Κόμης : Σε παρακολουθώ;

Μίνα : Πώς με βρήκες;

Κόμης : Πιστεύεις ότι εκεί συναντηθήκαμε πρώτη φορά;

Μίνα : Δεν καταλαβαίνω.

Κόμης : Είμαστε παλιοί γνώριμοι.

Η Μίνα τον κοιτάζει απορημένη.

Μίνα : Έλα θυμήσου. Στα όνειρά σου...

Μίνα : Στα όνειρά μου;

Κόμης : Γνωρίζω τις πιο μύχιες σκέψεις σου. Ομολογώ ότι κάποιες φορές μου επιφύλαξες αναπάντεχες εκπλήξεις και άλλες πάλι μεγάλες απογοητεύσεις. Με απέφευγες. Επέλεγες πάντα το φως.

Μίνα : Η σκιά. Η σκιά που ερχόταν κάποιες φορές. Δεν μπορεί.

Κόμης : Ήρθε η στιγμή να μάθεις.

Μίνα : Θες να με φοβίσεις, Είναι ο τρόπος σου να χειραγωγείς τους άλλους, έχει δίκιο ο Βαν Χέλσινγκ.

Κόμης : Μην επηρεάζεσαι από αυτόν τον γεροξεκούτη. Είμαι εδώ και είσαι ελεύθερη να διαμορφώσεις δική σου άποψη.

Μίνα : Δεν σε εμπιστεύομαι.

Κόμης : Λογικό. Σου έχουν κάνει πλύση εγκεφάλου. Μπορείς να με ρωτήσεις ό,τι θέλεις. Δεν θα σου κρύψω τίποτα. Σε διαβεβαιώ.

Μίνα : Γιατί ήρθες στο Λονδίνο;

Κόμης : Για να τελειώσω αυτό που ξεκίνησα να σχεδιάζω αιώνες πριν.

Μίνα : Να καταστρέψεις τον κόσμο.

Κόμης : Να τον λυτρώσω από τη ματαιότητά του.

Μίνα : Δημιουργώντας στρατιές νεκροζώντανων που θα αφανίσουν το ανθρώπινο είδος, πίνοντας ο ένας το αίμα του άλλου.

Κόμης : Τι σε απωθεί; Το αίμα; Μα το αίμα είναι ζωή. Έτσι εξελίσσεται η ανθρωπότητα.

Μίνα : Αυτό είναι άρρωστο.

Κόμης : Τότε ο πλανήτης νοσεί. Και εγώ είμαι ο λυτρωτής του.

Μίνα : Διαστρεβλώνεις την πραγματικότητα. Δεν μπορείς να παίζεις με τις ζωές των ανθρώπων.

Κόμης : Όλους αυτούς τους αιώνες, σας μελετώ. Την πολιτική, την οικονομία, τον πολιτισμό σας. Όσο κι αν προσπάθησα δεν βρήκα κανέναν λόγο να συνεχίσετε να υπάρχουν.

Μίνα : Θα μας εξοντώσεις.

Κόμης : Δεν θα κάνω κάτι χειρότερο από αυτό που κάνετε εσείς μεταξύ σας. Μόνο που θα το συντομέψω.

Μίνα : Ο Θεός να μας λυπηθεί.

Κόμης : Ο Θεός; *(γελάει)* Βάζω στοίχημα, αν σας μιλούσα για αγάπη, συμπόνοια, δικαιοσύνη και όλα αυτά που παπαγαλίζετε εσείς οι άνθρωποι για να δικαιολογήσετε τα εγκλήματά σας και ανάσταινα μπροστά στα μάτια σας και μερικούς νεκροζώντανους όπως είπες, θα με ανακηρύσσατε Θεό σας. Θα μου χτίζατε ναούς σαν παλάτια και θα με γεμίζατε τάματα και προσευχές.

Μίνα : ...

Κόμης : *(την πλησιάζει)* Κι εσύ αντί να με αμφισβητείς και να με κοιτάς με αυτό το επικριτικό βλέμμα, γονατιστή θα ήσουν μπροστά μου και θα με λάτρευες.

Η Μίνα απομακρύνεται.

Κόμης : Επόμενη ερώτηση.

Μίνα : Θέλω να φύγεις.

Κόμης : Γίνεσαι αγενής και δεν το αξίζω. Άλλωστε ήρθα εδώ με έναν σκοπό.

Μίνα : Έχουμε ορκιστεί να σε σταματήσουμε με όποιο κόστος.

Κόμης : Η τετραμελής αγία ομάδα, που δεν είναι και τόσο αγία.

Μίνα : Ήταν πολύ φτηνό το κόλπο σου.

Κόμης : Είδατε ποιοι πραγματικά είστε.

Μίνα : Είμαστε απλοί άνθρωποι.

Κόμης : Που με κρίνετε σαν θεοί.

Μίνα : Δεν μας αφήνεις περιθώρια.

Κόμης : Δεν θα με ρωτήσεις γιατί ήρθα;

Μίνα : Για να με συναντήσεις. Έτσι δεν είπες;

Κόμης : Να σε ελευθερώσω.

Μίνα : Δεν καταλαβαίνω.

Κόμης : Σε θέλω δίπλα μου Γουλιελμίνα. Αιώνια σύντροφο στον νέο κόσμο που ετοιμάζω και θα είμαι ηγέτης του.

Μίνα : Ο Τζόναθαν είναι ο άντρας μου.

Κόμης : Πώς μπορείς να είσαι μαζί του; Πιστεύεις ότι σε αγαπάει; Γι' αυτό στον πύργο διασκέδαζε και με τις τρεις τους; Κανένας άντρας βέβαια δεν θα μπορούσε να αντισταθεί, αλλά αφού σε αγαπούσε τόσο, δεν θα έπρεπε να δείξει περισσότερο σθένος;

Μίνα : Ψέματα. Θες να μου δημιουργήσεις αμφιβολίες για την αγάπη του.

Κόμης : Πιστεύεις ότι σε αγαπά πραγματικά; Τι ξέρει για σένα; Αυτά που επέτρεψες στον εαυτό σου να μοιραστείς. Τα άλλα; Αυτά που κρύβεις στο σκοτάδι; Αυτά τα ξέρει; Κι αν τα μάθαινε θα σε αγαπούσε το ίδιο;

Μίνα : ...

Κόμης : Πολέμησα χρόνια πολλά. Χωρίς σταματημό. Έφτασα στα άκρα. Όσπου ηττήθηκα. Χάθηκαν όλοι. Έμεινα ολομόναχος. Οι ντόπιοι στα μέρη μου ακόμα ανάβουν τα καντήλια στους τάφους των προγόνων μου. Εγώ έπρεπε να ακολουθήσω τον δικό μου δρόμο. Μόνος και πάλι. Μαζί σου θα είναι αλλιώς. Δεν ζητάω τίποτα περισσότερο από αυτό που είσαι.

Μίνα : Παρά τις αδυναμίες μας, αυτό που μας κάνει σημαντικούς εμάς τους ανθρώπους, είναι η αντίστασή μας στο κακό και το άδικο. Τότε μόνο μπορούμε να ελπίζουμε.

Κόμης : Επιμένεις! Πολύ καλά! Ας ανταμειφθώ τουλάχιστον για τον κόπο μου. Πλησίασε.

Η Μίνα δεν κουνιέται από τη θέση της.

Κόμης : Γουλιελμίνα!

Η Μίνα πλησιάζει σαν υπνωτισμένη.

Ο κόμης βγάζει τη ρόμπα και την αφήνει να πέσει κάτω και η Μίνα μένει με το μακρύ λευκό νυχτικό, κάνει στην άκρη την τιράντα και σκύβει αργά βγάζοντας τα δόντια του και μπήγοντάς τα στον λαιμό της. Η Μίνα μένει υπνωτισμένη, κλείνει τα μάτια της και βογκάει. Ο κόμης πίνει το αίμα της και δείχνει να το απολαμβάνει. Δείχνει ότι με δυσκολία σταματάει.

Κόμης : Όπως το φανταζόμουν. Γλυκό και μεθυστικό. Πρέπει να σταματήσω γιατί δεν θα σου αφήσω σταγόνα.

Η Μίνα ανοίγει τα μάτια της και κοιτάζονται.

Κόμης : Τώρα πλέον είσαι δική μου. Σάρκα μου και αίμα μου. Θα γίνεις σύντροφος και βοηθός μου. Όταν σε καλώ με τη σκέψη μου θα περνάς στεριές και θάλασσες για να κάνεις το θέλημά μου.

Ανοίγει το πουκάμισό του σκίζει μια φλέβα από το στήθος του με τα νύχια του και όταν το αίμα αρχίζει να κυλά πιάνει τη Μίνα από το λαιμό και βάζει το στόμα της στο στήθος του για να πιει από το αίμα του. Η Μίνα στην αρχή αντιστέκεται και της πιάνει τα χέρια από τους καρπούς και μετά αφήνεται και πίνει από το αίμα του. Πίνει αχόρταγα, ώσπου ο κόμης τη σταματάει.

Κόμης : Φτάνει τόσο.

Η Μίνα έχει αίμα στο στόμα της, στο λαιμό της και στο νυχτικό της. Στο πρόσωπό της έχει μια έκφραση ικανοποίησης και πληρότητας και γέρνει πάνω του.

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει μέσα ο Τζόναθαν. Βλέπει την Μίνα στην αγκαλιά του κόμη, εκείνος την αφήνει, διαλύεται όπως η ομίχλη και ακούγεται η φωνή του.

Κόμης : Πολύ αργά αγαπητέ Τζόναθαν. Πολύ αργά. *(ακούγεται το γέλιο του)*

Ο Τζόναθαν την παίρνει αγκαλιά και προσπαθεί να τη συνεφέρει.

Τζόναθαν : Μίνα, Μίνα. *(βλέπει στο λαιμό της τη δαγκωματιά που αιμορραγεί)*
Χριστέ μου!

Στιγμαίο σκοτάδι

Ο Ρένφιλντ στο κελί του.

Έμεινα εκεί μέχρι τα δεκαοκτώ. Ήμουν ήσυχος. Έτσι με συμβούλεψε η σκιά. Γύρισα σπίτι και όλοι ήταν εκεί, με χαμόγελα και υποσχέσεις ότι όλα θα πάνε καλά. Γιατί να μην πήγαιναν; Ήμουν σπίτι μετά από τόσο καιρό. Θα έβρισκα την ησυχία μου. Τότε έμαθα για τη θεωρία της αποκατάστασης. Η μαμά μου είπε ότι ο θεός, που ποτέ δεν της χαλούσε χατήρι, θα μου έβρισκε δουλειά στην πόλη για να ξεκινήσω την επαγγελματική μου ζωή. Ο αδερφός μου με τις υποτροφίες που έπαιρνε θα ακολουθούσε ακαδημαϊκή καριέρα. Ακαδημαϊκή καριέρα ο σπόρος. Καμάρι ο παντογνώστης. Όπου κι αν με έστειλε ήταν χάλια, δεν μπορούσα να σταθώ ούτε λεπτό. Όλοι τους γουρούνια και εκμεταλλευτές. Ψέματα και απατεωνιές. *(Ακούγεται κάτι σαν ροχαλητό)*. Είσαι ανεκδιήγητη, λίγη υπομονή δεν μπορείς να κάνεις; Τελειώνω.

7η Σκηνή

Στο σαλόνι του σπιτιού της Μίνας και του Τζόναθαν. Ο Τζόναθαν με τον Βαν Χέλσινγκ και τον Σιούαρντ συζητούν. Η Μίνα βρίσκεται στην κρεβατοκάμαρα.

Σιούαρντ : Παραλίγο και θα είχαμε τελειώσει στο Πικαντίλι.

Τζόναθαν : Λίγο ήθελε να τον βρω στην καρδιά

Βαν Χέλσινγκ : Ό,τι έγινε, έγινε. Τουλάχιστον καταστρέψαμε το προτελευταίο κιβώτιο.

Τζόναθαν : Πού να βρίσκεται τώρα είναι το θέμα.

Βαν Χέλσινγκ : Όταν του σκίστηκε η τσέπη έσκυψε και μάζεψε τα χρήματα.

Σιούαρντ : Και λοιπόν;

Βαν Χέλσινγκ : Τα χρειαζόταν για να δραπετεύσει. Αλλιώς δεν θα ασχολούνταν. Κατάλαβε ότι δεν τον σηκώνει άλλο το Λονδίνο.

Τζόναθαν : Για πού όμως;

Βαν Χέλσινγκ : Πού αλλού; Στον πύργο του στην Τρανσυλβανία. Το τελευταίο κιβώτιο σίγουρα το είχε έτοιμο να το φορτώσει σε κάποιο πλοίο. Γι' αυτό έφυγε σαν σίφουνας πριν δύσει ο ήλιος. Είμαι σίγουρος ότι μπήκε σε όποιο καράβι έφευγε εκείνη την ώρα.

Σιούαρντ : Οπότε γλιτώσαμε.

Βαν Χέλσινγκ : Έτσι νομίζεις; Πρόκειται για ένα πλάσμα που αιώνες κάνει υπομονή περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή. Εδώ γεύτηκε όσο αίμα ήθελε και η παρουσία του άρχισε να γίνεται ισχυρή. Λες να ζήσει αιώνια απομονωμένος στον πύργο του; Θα επιστρέψει ακόμα πιο έτοιμος και αποφασισμένος. Και τότε δεν θα μπορεί να τον σταματήσει τίποτα.

Τζόναθαν : Πώς θα μάθουμε όμως αν έφυγε;

Βαν Χέλσινγκ : Το Τσαρίνα Αικατερίνη ξέρω ότι απέπλευσε από τον Τάμεση χτες το πρωί.

Τζόναθαν : Θα κάνει τρεις εβδομάδες μέχρι να φτάσει στη Βάρνα.

Σιούαρντ : Μόνο από ξηράς μπορούμε να τον προλάβουμε.

Βαν Χέλσινγκ : Εκτός απροόπτου, συνυπολογίζοντας και την επιρροή του στα καιρικά φαινόμενα, μπορεί να φτάσει και μια με δυο μέρες νωρίτερα-

Σιούαρντ : Τότε θα πρέπει να φύγουμε-

Τζόναθαν : Το αργότερο μεθαύριο χαράματα.

Σιούαρντ : Βέβαια, όλα αυτά είναι εικασίες.

Βαν Χέλσινγκ : Γι' αυτό και θα χρειαστούμε τη βοήθεια της αγαπητής μας Μίνας.

Τζόναθαν : Η Μίνα; Μα πώς;

Βαν Χέλσινγκ : Θα την υπνωτίσω.

Τζόναθαν : Στην κατάσταση της;

Σιούαρντ : Παρά την αγωγή που της κάνω είναι λες και-

Τζόναθαν : Στραγγίζεται η ζωή της.

Βαν Χέλσινγκ : Κατανοώ τη δυσκολία της κατάστασής της. Ωστόσο κι εκείνη πιστεύει ότι μετά από τη συνάντησή τους έχουν αποκτήσει ένα είδος δεσμού.

Τζόναθαν : Και για αυτό τον λόγο συμφωνήσαμε να μην παρευρίσκεται στις συζητήσεις μας. Για να μην γνωρίζει ο κόμης τις κινήσεις μας.

Σιούαρντ : Το βρίσκω επίφοβο, δεν ξέρουμε πώς θα αντιδράσει κατά την ύπωση.

Βαν Χέλσινγκ : Μην ανησυχείτε. Με την ύπωση θα μπει στο μυαλό του και θα μας μεταφέρει πού βρίσκεται. Εκείνος δεν θα μπορεί να αντλήσει καμία πληροφορία, αφού η Μίνα δεν γνωρίζει το σχέδιό μας και όταν εκείνη ξυπνήσει δεν θα θυμάται απολύτως τίποτα.

Τζόναθαν : Συγγνώμη καθηγητά αλλά δεν συμφωνώ. Η Μίνα είναι πολύ ευάλωτη μετά από αυτό που συνέβη και πρέπει να τηρήσουμε τη συμφωνία.

Μπαίνει η Μίνα στο σαλόνι, είναι άσπρη, τα χαρακτηριστικά της τραβηγμένα και οι κυνόδοντες ελαφρά προεξέχουν, περπατάει αργά και κατευθύνεται στον καναπέ.

Μίνα : Μην ανησυχείς Τζόναθαν.

Ο Τζόναθαν πηγαίνει να τη βοηθήσει να καθίσει στον καναπέ.

Την κοιτάζουν όλοι ανήσυχοι.

Μίνα : Κύριε καθηγητά ας μην καθυστερούμε. Θα ξημερώσει σε λίγο.

Τζόναθαν : Μίνα...

Μίνα : Είναι ο μόνος τρόπος.

Σιούαρντ : Θα είμαστε δίπλα σου.

Ο Βαν Χέλσινγκ κάθεται δίπλα της.

Βαν Χέλσινγκ : Μίνα θέλω να χαλαρώσεις. Θα παίρνεις ρυθμικές ανάσες, θα κοιτάς τα χέρια μου και θα συγκεντρωθείς στη φωνή μου.

Ο Βαν Χέλσινγκ κουνάει τα χέρια του μπροστά στα μάτια της και τις δίνει οδηγίες για τις ανάσες. Η Μίνα παρακολουθεί τα χέρια του. Δείχνει ότι έχει υπνωτιστεί.

Βαν Χέλσινγκ : Πού βρίσκεσαι;

Μίνα : Δεν μπορώ να κουνηθώ. Σκοτάδι. Είμαι κλεισμένη κάπου.

Βαν Χέλσινγκ : Τι ακούς;

Μίνα : Κύματα. Τριγμοί από κατάρτια. Φωνές μακρινές. Παφλασμός.

Βαν Χέλσινγκ : (στους άλλους) Είναι στο Αγία Αικατερίνη. (στη Μίνα) Μπορείς να ακούσεις τι λένε οι φωνές;

[Παύση]

Βαν Χέλσινγκ : Μίνα με ακούς;

Μίνα : (με τη φωνή του κόμη) Σε ακούω γεροξεκούτη.

Πετάγονται.

Μίνα : *(με τη φωνή του κόμη)* Τολμήσατε να τη χρησιμοποιήσετε εναντίον μου. Είναι δική μου. Ο χρόνος σας τελείωσε. Ο θάνατός σας θα είναι αργός και βασανιστικός. Θα εκλιπαρείτε να σας αποτελειώσω. Κρίμα μόνο που δεν θα δείτε τον νέο κόσμο που θα δημιουργήσουμε με εκείνη.

Ο Βαν Χέλσινγκ σηκώνεται και βάζει στο μέτωπο της Μίνας ένα κομμάτι όστιας. Η Μίνα τσιρίζει.

Μίνα : *(με τη φωνή του κόμη)* Με κάτι τέτοια κομπογιαννίτικα ξόρκια νομίζεις, θα με νικήσεις; *(γελάει δυνατά)* Με διασκεδάζεις. Ελάτε. Θα σας περιμένω.

Βγάζοντας ο Βαν Χέλσινγκ την όστια από το μέτωπο της Μίνας έχει γίνει έγκαυμα. Η Μίνα χάνει τις αισθήσεις της. Ο Βαν Χέλσινγκ της πιάνει τα χέρια και μετράει τον σφυγμό.

Βαν Χέλσινγκ : Μίνα, Μίνα. Μπορείς να με ακούσεις;

Η Μίνα συνέρχεται. Τους κοιτάζει χωρίς να έχει καταλάβει τι έχει συμβεί.

Μίνα : Τι συνέβη; Κάτι με καίει. Τι έχω εδώ; *(ακουμπάει με τα δάχτυλά της το μέτωπό της)*

Βαν Χέλσινγκ : Σε ακούμπησα με ένα κομμάτι όστιας.

Η Μίνα σηκώνεται και κοιτάζεται στον καθρέφτη.

Μίνα : Αυτό ήταν. Δεν υπάρχει γυρισμός.

Τζόναθαν : Όχι Μίνα δεν είναι έτσι. *(πάει να την αγκαλιάσει)*

Η Μίνα τραβιέται.

Μίνα : Μη! Θα σε μολύνω. Γίνομαι σαν αυτόν. Ήρθε η ώρα.

Σιούαρντ : Τι είναι αυτά που λες; Θα γίνεις όπως πριν. Το σχέδιό μας θα πετύχει. Θα κινηθούμε γρήγορα και θα-

Βαν Χέλσινγκ : Μίνα δοκιμαζόμαστε. Εσύ περισσότερο από όλους μας. Φτάνουμε στο τέλος όμως και θα νικήσουμε, γιατί είμαστε στη σωστή πλευρά. Και αυτή η πλευρά πάντα θα κερδίζει. Γιατί είναι το φως ενάντια στο σκοτάδι. Η ζωή ενάντια στον θάνατο. Το καλό ενάντια στο κακό.

Μίνα : Δεν είμαι τόσο σίγουρη καθηγητά. Έχω χάσει την πίστη μου. Βρίσκομαι στην άλλη πλευρά πια.

Τζόναθαν : Πώς το λες αυτό; Χάρη σε σένα τον ξεσκεπάσαμε.

Σιούαρντ : Είναι λογικό να κάνεις τέτοιες σκέψεις. Ο οργανισμός σου έχει εξασθενήσει. Έχεις κουραστεί.

Μίνα : Θέλω να ορκιστείτε ότι θα με θανατώσετε όπως τη Λούσι αν γίνω εμπόδιο στην εκτέλεση του σχεδίου σας. Αυτό ίσως και να μου αξίζει.

[Παύση]

Βαν Χέλσινγκ : Το ορκίζομαι. Φίλος και προστάτης σου μέχρι το τέλος.

Σιούαρντ : Κι εγώ. Μην ανησυχείς.

Μίνα : Τζόναθαν;

Τζόναθαν : Τι μου ζητάς; Είναι δυνατόν;

Μίνα : Αν με αγαπάς πρέπει.

Τζόναθαν : Ορκίζομαι να χώσω τον πάσσαλο τόσο βαθιά στην καρδιά του, που οι φλόγες της κόλασης να τον καίνε στην αιωνιότητα.

Μίνα : Μην το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Την ελευθερία της ψυχής του πρέπει να ευχόμαστε, για να μην επιστρέψει ξανά. Αλλιώς θα τον βρίσκουμε πάντα μπροστά μας και η πάλη θα είναι αιώνια.

Βαν Χέλσινγκ : Αγαπητή Μίνα, πάντα βλέπεις το δάσος.

Σιούαρντ : Και ο Ρένφιλντ κάτι τέτοιο είπε πριν πεθάνει.

Τζόναθαν : Τι είπες;

Σιούαρντ : Ότι μόνο εκείνη μπορούσε να τον σώσει, όπως τότε στο δάσος.

Βαν Χέλσινγκ : Ήταν έκφραση για να τονίσω την διορατικότητά της.

Σιούαρντ : Ξέρω γιατί το είπες. Το θυμήθηκα όμως και το αναφέρω.

Βαν Χέλσινγκ : Παραληρούσε πάλι. Όπως τότε που τον συναντήσαμε.

Μίνα : *(ψιθυρίζει)* Καημένε Ρένφιλντ, η φλόγα έσβησε.

Τζόναθαν : *(στον Βαν Χέλσινγκ)* Βρέθηκε κάποια εξήγηση για τον θάνατό του;

Βαν Χέλσινγκ : Ο ιατροδικαστής έγραψε για αυτοτραυματισμούς που έγιναν όταν έπεσε από το κρεβάτι του.

Τζόναθαν : Και η διάγνωση ποια ήταν;

Σιούαρντ : Η σπονδυλική του στήλη είχε γίνει κομμάτια μέχρι και το κρανίο του.

Τζόναθαν : Και τι; Τα έκανε ο ίδιος στον εαυτό του;

Σιούαρντ : Δεν μπορούσε να εξηγηθεί αλλιώς και βέβαια δεν μπορούσαμε να πούμε στον ιατροδικαστή για τον κόμη.

Βαν Χέλσινγκ : Η πάλη πρέπει να ήταν λυσσαλέα. Ο κόμης τα βρήκε σκούρα, δεν το περίμενε.

Σιούαρντ : Πάντως και τα τελευταία του λόγια ήταν για σένα Μίνα. Είπε ότι λυπόταν πολύ. *(στον Βαν Χέλσινγκ)* Κάτι σου ψιθύρισε, την ώρα που ήσουν από πάνω του.

Βαν Χέλσινγκ : Για έναν μαθηματικό τύπο έλεγε και κάτι για έναν μικρό. Είχε αδερφό νομίζω είπες.

Σιούαρντ : Ναι. Κάποιες φορές έλεγε ότι του τον θύμιζα.

Βαν Χέλσινγκ : Έτσι εξηγείται που αποπειράθηκε να σε σκοτώσει.

Σιούαρντ : Δεν νομίζω. Μάλλον είχε να κάνει με την εμμονή του με την αφαίρεση ζωών. Γι' αυτό μάζευε τα έντομα και τα πουλιά, μου είχε ζητήσει και μια γάτα, αλλά δεν το επέτρεψα. Ήξερα ποια θα ήταν η τύχη της.

Μίνα : Πού τον έθαψαν;

Σιούαρντ : Στο δημόσιο νεκροταφείο στο Ανατολικό Λονδίνο.

Η Μίνα δείχνει ταραγμένη.

Τζόναθαν : Τι είναι;

Μίνα : Νιώθω την ανάσα του θανάτου να με πλησιάζει ολοένα και περισσότερο.

Βαν Χέλσινγκ : Έχε μας εμπιστοσύνη. Είναι θέμα χρόνου η εξόντωσή του.

Μίνα : Η ελπίδα είναι φάρμακο στην απελπισία, αλλά δεν σε αφήνει να προετοιμαστείς για το μοιραίο. Θέλω να μου διαβάσετε τη νεκρώσιμη ακολουθία.

Τζόναθαν : (σοκαρισμένος) Τη νεκρώσιμη ακολουθία;

Ο Σιούαρντ κάνει νόημα με νεύμα στον Τζόναθαν να ηρεμήσει.

Σιούαρντ : Όπως θες. (απευθυνόμενος στους άλλους δυο) Έτσι δεν είναι;

Ο Τζόναθαν και ο Βαν Χέλσινγκ κατανεύουν.

Μίνα : Σας ευχαριστώ.

Η Μίνα νιώθει αδιαθεσία. Ο Σιούαρντ της πιάνει τον καρπό για τον σφυγμό.

Σιούαρντ : Πρέπει να ξεκουραστείς.

Ο Σιούαρντ την πιάνει από το μπράτσο για να πάνε στο δωμάτιό της.

Ο Τζόναθαν την πλησιάζει με ανησυχία.

Μίνα : Θα σας περιμένω και τους τρεις.

Ο Τζόναθαν δείχνει ταραγμένος. Ο Βαν Χέλσινγκ τον κοιτάζει.

Βαν Χέλσινγκ : Μα και βέβαια αγαπητή μου.

Ο Σιούαρντ και η Μίνα φεύγουν από τη σκηνή.

Ο Τζόναθαν κάθεται στον καναπέ πιάνει το κεφάλι του και κλαίει.

Τζόναθαν : Δεν αντέχω. Δεν μπορώ άλλο. Είναι άδικο να τιμωρείται εκείνη, η πιο αθώα.

Βαν Χέλσινγκ : Υπομονή. Θα δεις θα τον βρούμε και τότε-

Τζόναθαν : Θα πουλούσα και την ψυχή μου για να τον αφανίσω.

Βαν Χέλσινγκ : Ο Θεός δεν αγοράζει ψυχές και ο διάβολος δεν κρατά τον λόγο του. Κράτα την πίστη σου ζωντανή και όλα θα γίνουν όπως πρέπει.

Τζόναθαν : Από τότε που τη βρήκα μαζί του, δεν ξέρω αλλά...

Βαν Χέλσινγκ : Τα χαρακτηριστικά του βρικόλακα προβάλουν όλο και περισσότερο στο πρόσωπό της. Το πρόσεξα.

Τζόναθαν : Όταν την κρατούσε είχε μια έξαψη, σαν να του ανήκε.

Βαν Χέλσινγκ : Μα είναι φυσικό. Την είχε υπνωτίσει.

Τζόναθαν : Και αυτά που είπε ότι είναι δική του;

Βαν Χέλσινγκ : Να κάμψει το ηθικό μας και να μας τρομοκρατήσει. Αυτό ήθελε. Εκείνος είναι γέννημα του σκότους και η Μίνα είναι φως. Το φως έχει τη δύναμη να διαλύσει το σκοτάδι.

Τζόναθαν : Μακάρι να είναι έτσι.

Ο Βαν Χέλσινγκ σηκώνεται.

Βαν Χέλσινγκ : Έλα μας περιμένει.

Ο Τζόναθαν σηκώνεται και μαζί με τον Βαν Χέλσινγκ που τον πιάνει από τον ώμο πηγαίνουν στην κρεβατοκάμαρα.

Στιγμιαίο σκοτάδι

Ο Ρένφιλντ στο κελί.

Και τότε για πρώτη φορά η σκιά μου μίλησε για τη μεγαλύτερη θεωρία όλων. Τη θεωρία της θυσίας. Την έχεις ακουστά; Εμ βέβαια εδώ μιλάμε για υψηλά νοήματα. Ο μεγάλος αφέντης επιτέλους με πρόσεξε και απαίτησε μια τελευταία θυσία πριν με πάρει μαζί του. Πού; Άμα λέω ότι είσαι μειωμένης αντίληψης. Στην αιωνιότητα. Ένα ταξίδι στην αιωνιότητα. Πώς σου ακούγεται; Εσύ τι θα έκανες;

Η εντολή ήταν ξεκάθαρη. Το αίμα είναι ζωή. *(σηκώνεται και κάνει την κίνηση σαν να έχει μαχαίρι στο χέρι και να το καρφώνει σε κάποιον)* Το αίμα είναι ζωή *(καρφώνει με το μαχαίρι στον αέρα)*. Το αίμα είναι ζωή *(καρφώνει με το μαχαίρι στον αέρα)*. Το αίμα είναι ζωή. *(καρφώνει με το μαχαίρι στον αέρα)*. Όταν με κοίταξε γονάτισα μπροστά της. Μου χάιδεψε τα μαλλιά. Με κοίταξε στα μάτια και μου είπε "αγόρι μου, το φως μόνο το φως, έστω και τώρα." *(κάνει την κίνηση ότι την καρφώνει με το μαχαίρι)* Το αίμα είναι ζωή.

Σκοτάδι

8η Σκηνή

Η σκηνή χωρίζεται σε δύο μέρη. Στο ένα μέρος αριστερά της σκηνής η Μίνα είναι καθισμένη σε μια καρέκλα με τα μάτια ανοιχτά και είναι υπνωτισμένη. Ο κόμης βρίσκεται όρθιος πίσω της. Σκοτάδι από πίσω. Δίπλα διαδραματίζεται η δράση, είναι σε εξωτερικό χώρο και ακούμε κάρρα να τρέχουν με άλογα και φωνές από τσιγγάνους που απομακρύνονται. Βλέπουμε ένα φέρετρο και από πάνω του τον Βαν Χέλσινγκ, τον Σιούαρντ και τον Τζόναθαν να προσπαθούν να το ανοίξουν.

Βαν Χέλσινγκ : Τζον το τσεκούρι.

Ο Σιούαρντ ψάχνει στον σάκο.

Βαν Χέλσινγκ : Γρήγορα.

Ο Σιούαρντ του δίνει το σφυρί.

Βαν Χέλσινγκ : Αυτό είναι σφυρί!

Ο Τζόναθαν ψάχνει στον σάκο.

Βαν Χέλσινγκ : Μα τι κάνετε; Σε λίγα λεπτά νυχτώνει, δεν θα προλάβουμε. Φέρτε τον εδώ (εν.τον σάκο).

Ο Βαν Χέλσινγκ παίρνει τον σάκο και βγάζει το τσεκούρι. Με δύναμη ξεκαρφώνει το κιβώτιο.

Κόμης : Κοίτα ποιοι προσπαθούν να με εξοντώσουν. Τρία ανθρωπάκια μειωμένης αντίληψης, που δεν ξέρουν τι τους γίνεται.

Μίνα : Φοβάσαι;

Κόμης : Έχω ξεχάσει πώς είναι. Εσύ;

Μίνα : Όχι πια. Έπαψα να ελπίζω.

Κόμης : Πίστευα θα καταλάβαινες πως ήσουν στη λάθος πλευρά.

Μίνα : Με έκανες να αμφιβάλω.

Κόμης : Έπρεπε να μην σου άφηνα σταγόνα τότε.

Μίνα : Επειδή συνεργάστηκα μαζί τους;

Κόμης : Σε συγχώρεσα για αυτό.

Μίνα : Τότε;

Κόμης : Δεν θα μπορούσαν να μας χωρίσουν. Θα ήσουν αιώνια δικιά μου.

Μίνα : Φυλακισμένη λοιπόν. Έτσι με ήθελες.

Ο Βαν Χέλσινγκ ανοίγει το φέρετρο.

Βαν Χέλσινγκ : Τον πάσσαλο.

Κόμης : Πώς είναι δυνατό να μην το βλέπεις; Φως και σκοτάδι. Χωρίς το ένα δεν υπάρχει το άλλο. Η σχέση μας είναι αιώνια.

Ο Τζόναθαν παίρνει τον πάσσαλο στα χέρια του και προσπαθεί να τον καρφώσει στην καρδιά του κόμη και τρέμουν τα χέρια του.

Κόμης : Κοίτα τον. Τρέμει. Παρόλο που ξέρει ότι δεν μπορώ να του κάνω τίποτα.

Μίνα : Η καρδιά του είναι καθαρή.

Κόμης : Ένας δειλός είναι. Αν ήμουν στη θέση του θα με είχα κατακρεουργήσει. Τίποτα δεν θα με σταματούσε.

Ο Βαν Χέλσινγκ του πιάνει τα χέρια που κρατούν τον πάσσαλο

Κόμης : Θα βρίσκομαι στα σκοτάδια σου σε αυτά που κρύβεις και φοβάσαι να δεις.

Βαν Χέλσινγκ : Με δύναμη Τζόναθαν!

Κόμης : Είμαι σπόρος μέσα σου κι όταν ανθίσει...

Βαν Χέλσινγκ : Τώρα!

Κόμης : Όλα θα ξεκινήσουν από την αρχή. Καλή αντάμωση Γουλιελμίνα.

Τον καρφώνουν με δύναμη στην καρδιά.

Η Μίνα διπλώνεται από τον πόνο.

Με δυνατά χτυπήματα με μια βαριοπούλα καρφώνουν τον πάσσαλο.

Μίνα : (έκπληκτη) Νιώθεις! Είναι δυνατόν;

Μικρά σωματίδια σαν βροχή από φως βγαίνουν από το φέρετρο και χάνονται.

Μίνα : Αναπαύσου εν ειρήνη.

Σιούαρντ : Κοιτάξτε! Μόνο τα ρούχα του έμειναν.

Τζόναθαν : Πού πήγε;

Βαν Χέλσινγκ : Εξαυλώθηκε τη στιγμή ακριβώς που η τελευταία αχτίδα του ηλίου έπεσε στο σώμα του.

Σιούαρντ : Δεν έγινε έτσι με τη Λούσι.

Βαν Χέλσινγκ : Είναι αλλιώς αυτή τη φορά. Η έκκληση ενέργειας ήταν τεράστια.

Μην ξεχνάμε ότι ο κόμης ζούσε πάνω από τριακόσια χρόνια ως βρικόλακας.

Σιούαρντ : Σίγουρα τον εξοντώσαμε;

Βαν Χέλσινγκ : Θα κάναμε αυτή την κουβέντα αν δεν τα είχαμε καταφέρει;

Τζόναθαν : Μα βέβαια τα καταφέραμε. Τι καθόμαστε; Πάμε να πούμε τα νέα στη Μίνα να ησυχάσει.

Φωτίζεται ο χώρος και εμφανίζεται το σαλόνι μπαίνουν μέσα ο Τζόναθαν, ο Βαν Χέλσινγκ και ο Σιούαρντ. Η Μίνα τρέχει να τους αγκαλιάσει. Αγκαλιάζονται όλοι μαζί.

Τζόναθαν : Μίνα τα καταφέραμε. Τον εξοντώσαμε. Δεν θα φοβόμαστε πια.
(προσέχει το μέτωπό της) Το μέτωπό σου. Το έγκαυμα έφυγε. Κοιτάξτε.

Όλοι κοιτάζουν το μέτωπό της που είναι καθαρό.

Σιούαρντ : Το χρώμα σου. Επανέρχεται.

Βαν Χέλσινγκ : Δεν την επηρεάζει πια. Σε λίγο καιρό θα επανέλθεις πλήρως. Πού να έβλεπες τον αγαπημένο σου σύζυγο πόσο γενναίος ήταν όταν έμπηξε τον πάσσαλο. Και ο Τζον πολύτιμος βοηθός.

Μίνα : Τα είδα όλα καθηγητά.

Σιούαρντ : Τα είδες; Μα πώς;

Μίνα : Συνδέθηκα μαζί του.

Βαν Χέλσινγκ : Αυτοϋπνωτίστηκες.

Τζόναθαν : Δεν έπρεπε. Ήταν επικίνδυνο.

Μίνα : Πήγε καλά όμως. Έτσι δεν είναι;

Σιούαρντ : Και επιτέλους τελείωσε.

Βαν Χέλσινγκ : Θα πρέπει να το γιορτάσουμε. Τι λέτε;

Τζόναθαν : Βέβαια.

Ο Τζόναθαν πηγαίνει στο μπαρ και φέρνει ποτήρια και ένα μπουκάλι. Όλοι παίρνουν από ένα ποτήρι και ο Τζόναθαν τα γεμίζει. Μόνο η Μίνα δεν πλησιάζει.

Τζόναθαν : (στη Μίνα) Είσαι καλά;

Μίνα : Είναι δυνατόν να ένιωθε;

Βαν Χέλσινγκ : Τι θες να πεις;

Μίνα : Μπορεί να είχε συναισθήματα;

Τζόναθαν : Δηλαδή;

Μίνα : Ένιωσα πόνο, απόγνωση και... (αποφεύγει το βλέμμα του Τζόναθαν)

Βαν Χέλσινγκ : Έκανες προβολή λόγω της σύνδεσης. Ήταν ανίκανος να νιώσει οτιδήποτε εκτός από κακία και μίσος. Έτσι επιβίωσε μέσα στους αιώνες.

Μίνα : (προβληματισμένη) Είπε θα συναντηθούμε.

Βαν Χέλσινγκ : Προσπάθησε να σε χειραγωγήσει μέχρι την τελευταία στιγμή.

Σιούαρντ : Έτσι είναι.

Τζόναθαν : Μίνα τελείωσε. Δεν υπάρχει πια.

Βαν Χέλσινγκ : Το καλό υπερίσχυσε για άλλη μια φορά. Το φως κέρδισε το σκοτάδι.

Μίνα : Το ένα δεν υπάρχει χωρίς το άλλο όμως.

Σιούαρντ : (της δίνει ένα ποτήρι με ποτό) Αρκετά με τους προβληματισμούς. Ήρθε η στιγμή να γιορτάσουμε.

Τσουγκρίζουν όλοι με τα ποτήρια τους και πίνουν.

Σιούαρντ : Με την έρευνά μας τι θα κάνουμε;

Βαν Χέλσινγκ : Τι εννοείς;

Σιούαρντ : Έχουμε τόσο υλικό. Τα ημερολόγια, τις σημειώσεις, σκέφτεστε να τα δημοσιοποιήσουμε;

Τζόναθαν : Για ποιο λόγο; Θα μας πίστευε κανείς;

Βαν Χέλσινγκ : Εμένα σίγουρα θα με χαρακτήριζαν γραφικό. Είμαι και στο στόχαστρο για κάτι παλιές δημοσιεύσεις μου. Δεν με νοιάζει όμως. Για σένα Τζον δεν ξέρω λόγω της υποψηφιότητάς σου για την έδρα στο πανεπιστήμιο.

Σιούαρντ : Η αλήθεια είναι ότι δεν έχουμε απτά στοιχεία για την ύπαρξή του. Μόνο καταγραφές.

Τζόναθαν : Αν θεωρήσουν ότι διασπείρουμε τον πανικό χωρίς καμία απόδειξη, θα βρεθούμε κατηγορούμενοι.

Η Μίνα παίρνει όλα τα σημειωματάρια και τις σημειώσεις και τα πετάει στη σόμπα που καίει δίπλα τους.

Τα κοιτάζουν όλοι να καίγονται.

Μίνα : Κι έτσι δεν θα μάθει κανείς την αλήθεια.

Τζόναθαν : Αρκεί που τη γνωρίζουμε εμείς.

Η Μίνα συνεχίζει να κοιτάζει τις φλόγες.

Σιούαρντ : Ξέρετε τι σκέφτομαι; Να κανονίσουμε κάποια στιγμή ένα ταξίδι στην Τρανσυλβανία. Έτσι για να ξορκίσουμε την περιπέτειά μας. Τι λέτε;

Βαν Χέλσινγκ : Υπέροχη ιδέα!

Τζόναθαν : Συμφωνώ κι εγώ. Θα κάνει καλό σε όλους μας. Μίνα τι λες;

Μίνα : (ψιθυρίζει) Όταν ο σπόρος ανθίσει...(κοιτάζοντας τα χαρτιά να καίγονται)

Στιγμαίο σκοτάδι.

Ο Ρένφιλντ στο κελί.

Ζω ή πέθανα; Πως θα το ξέρω; Θέλω να πω ποια η διαφορά από το να έχω πεθάνει; Υπάρχει τρόπος να το καταλάβει κανείς; Εσύ θα το καταλάβαινες; (Νιαούρισμα) Άρα μπορεί να έχουμε πεθάνει χωρίς να το ξέρουμε. Κι αυτό που λένε ότι όλη σου η ζωή περνάει μπροστά από τα μάτια σου; Δεν θυμάμαι να έγινε κάτι τέτοιο με μένα. Μια θολή ανάμνηση μόνο. Σαν σε όνειρο. Με κάτι πρόσωπα και μια μυρωδιά. Με ποιον μίλησα τελευταία φορά; (Νιαούρισμα) Εκτός από σένα. Άλλωστε μπορεί να έχεις πεθάνει και εσύ. Άρα δεν πιάνεσαι. (Κλείνει τα μάτια, οσφραίνεται) Κι αυτή η μυρωδιά! Θυμίζει λουλούδι. Το μυρίζεις κι εσύ; (Νιαούρισμα) Μα βέβαια.

Τριαντάφυλλο! Τι; Ακόμα να καταλάβεις; Είναι κουραστικό να πρέπει στα εξηγώ όλα. Τέλος πάντων.

Σκοτάδι.

9η Σκηνή

Στην Τρανσυλβανία. Σε έναν χώρο που παραπέμπει σε σαλόνι με λιγοστά απλά έπιπλα, ο Τζόναθαν, ο Βαν Χέλσινγκ και ο Σιούαρντ κάθονται και συζητούν. Η Μίνα έρχεται από το δίπλα δωμάτιο που έβαλε για ύπνο τον γιο της.

Βαν Χέλσινγκ : Τι όμορφο μέρος! Η ιδέα σου Τζον ήταν εξαιρετική. Χαίρομαι που τα καταφέραμε.

Τζόναθαν : Όντως. Στην αρχή είχα τις επιφυλάξεις μου. Πέρασαν επτά χρόνια από τότε. Τώρα όμως το απολαμβάνω.

Σιούαρντ : Το είχαμε ανάγκη όλοι μας.

Μίνα : Το παιδί κάνει ανήσυχο ύπνο από την ημέρα που ήρθαμε.

Βαν Χέλσινγκ : Έτσι είναι τα παιδιά. Ανάλογα με τα όνειρα που βλέπουν.

Μίνα : Όλο μιλάει για κάτι που έρχεται στον ύπνο του.

Τζόναθαν : Το οξυγόνο σε αυτό το υψόμετρο τον επηρέασε. Το ίδιο και μένα την πρώτη φορά που ήρθα στην Τρανσυλβανία.

Σιούαρντ : Εμένα πάλι καθόλου.

Βαν Χέλσινγκ : Το λες εσύ αυτό Τζον; Θυμάσαι τότε πόσο αποσυντονισμένος ήσουν;

Σιούαρντ : Ήταν η πίεση της κατάστασης. Στο τέλος πήγαν όλα καλά όμως.

Τζόναθαν : Ναι. Τα καταφέραμε.

Βαν Χέλσινγκ : Αυτό μας το δέσιμο είναι και η δύναμή μας.

[Μικρή σιωπή]

Μίνα : Γι' αυτό βρισκόμαστε εδώ;

Όλοι γυρίζουν και την κοιτάζουν παραξενεμένοι.

Τζόναθαν : Τι θες να πεις Μίνα;

Μίνα : Δεν ξέρω. Νομίζω ότι όποια και να ήταν η κατάληξη, πάλι εδώ θα βρισκόμασταν. Πάντα εμείς οι τέσσερις.

Σιούαρντ : Καλό δεν είναι αυτό;

Τζόναθαν : Και ο μικρός μας πλέον.

[Μικρή σιωπή]

Μίνα : Δεν ξέρω ...μη μου δίνετε σημασία.

Βαν Χέλσινγκ : Μάλλον χρειάζεσαι ξεκούραση. Οι υποχρεώσεις σου πια με το παιδί είναι αυξημένες.

Μίνα : Ο μικρός μου ζητάει παραμύθια με λύκους.

Βαν Χέλσινγκ : Λύκους;

Μίνα : Έχει ένα λούτρινο λύκο και κοιμάται μαζί του. Λέει ότι τον προστατεύει και τον ζεσταίνει.

Βαν Χέλσινγκ : (σαν να θυμάται, μονολογεί) Όπως στην κουφάλα του δέντρου.

Μίνα : Πώς είπατε καθηγητά;

Βαν Χέλσινγκ : Τίποτα. Κάτι θυμήθηκα.

Απομακρύνεται από την παρέα σκεπτικός.

Τζόναθαν : Τότε στον πύργο δεν άντεχα τα ουρλιαχτά τους. Όσες μέρες είμαστε εδώ δεν ακούστηκε κανένας. Το προσέξατε;

Σιούαρντ : Έχουν εξαφανιστεί. Οι ντόπιοι λένε διάφορες ιστορίες. Ότι έχουν κρυφτεί βαθιά μέσα στο δάσος και θα εμφανιστούν όταν εκπληρωθεί μια παλιά προφητεία.

Βαν Χέλσινγκ : Παραμύθια για να τρώνε τα παιδιά το φαγητό τους.

Μίνα : Σε κάθε παραμύθι κρύβεται μια μεγάλη αλήθεια.

Τζόναθαν : Είσαι παράξενη σήμερα.

Μίνα : Νιώθω ότι κάτι δεν πάει καλά.

Σιούαρντ : Στην τελευταία μου έρευνα αναφέρω ότι σε περιπτώσεις που νομίζουμε ότι-

Βαν Χέλσινγκ : Άσε τις έρευνες. Η Μίνα εννοεί κάτι άλλο. (στη Μίνα) Τι θες να πεις;

Μίνα : Μπορεί να ξανάρθει;

Τζόναθαν : Ποιος;

Μίνα : Ο κόμης.

Στιούαρτ : Αφού τον εξοντώσαμε.

Μίνα : Εκείνος στο κελί, είχε πει ότι πάντα θα βρίσκει τον τρόπο.

Βαν Χέλσινγκ : Ήταν το παραλήρημα ενός τρελού.

Μίνα : Νιώθω ότι είμαστε σε όνειρο. Αλήθεια τα ζήσαμε όλα αυτά;

Σιούαρντ : Ξέχασες τα ημερολόγια; Εσύ τα δακτυλογράφησες.

Τζόναθαν : Τα έκαψες όλα θυμάσαι;

Μίνα : Μήπως δεν έπρεπε;

Βαν Χέλσινγκ : Δεν χρειαζόμαστε αποδείξεις, για να θυμόμαστε. Στον γιο σας μόνο να τα πείτε όταν μεγαλώσει, για να είναι περήφανος για τους γονείς του.

Μίνα : Είμαι σπόρος μέσα σου...κι όταν ανθίσει...

Τζόναθαν : Τι λες;

Μίνα : Θα ξεκινήσουν όλα από την αρχή.

Ακούγονται χτύποι από το διπλανό δωμάτιο. Ξαφνιάζονται.

Μίνα : (ανήσυχη) Το παιδί. (τρέχει στο διπλανό δωμάτιο)

Στιγμιαίο σκοτάδι

Ακούμε θόρυβο και βλέπουμε τον Ρένφιλντ, στο κελί του στα γόνατα να χτυπάει το τενεκεδένιο κουτί στο πάτωμα.

Με ακούτε; Σε σας μιλάω μυρμηγκάκια μου. Σκοτάδι και ψίθυροι. Ψίθυροι και σκοτάδι. *(κάθεται κάτω και μιλάει στο κουτί που νομίζει ότι είναι η γάτα του)* Ξέρεις τι άλλο ανακάλυψα; Το κακό δεν βρίσκεται στο σκοτάδι, αλλά στο φως. Το φως παραπλανά. Όπως η ζωή. Μια ατελείωτη αναμονή για κάτι άλλο από αυτό που ζούμε. Τίποτα δεν είναι πραγματικό. Όλα είναι μια ψευδαίσθηση. Μόνο εκείνος είναι αληθινός και θα με πάρει. Όπως υποσχέθηκε. *(Νιαούρισμα)* Εννοείται και σένα. Αλλά μέχρι τότε έχουμε μια αποστολή.

Ο Ρένφιλντ παίρνει το σημειωματάριό του και ένα μικρό μολύβι. Πλησιάζει και σκόβει παρατηρώντας τη μυρμηγκοφωλιά.

Έφτασαν 10 δισεκατομμύρια και συνεχίζουν να ζουν. Να αναπνέουν. Να αναπαράγονται. Επειδή εγώ τους το επιτρέπω. *(Νιαούρισμα)* Ησυχία! Ακούω τις ανάσες τους. Αυτή είναι της βασίλισσας κοφτή και γρήγορη. Γεννάει ακούραστα. Συνέχεια. Ακατάπαυστα. *(Γράφει στο σημειωματάριο)* Γραμμές. Γραμμές. Κι άλλες γραμμές. Εκεί. Στο σκοτάδι. Μόνη της. *(Νιαούρισμα)* Μην λες βλακείες. Και βέβαια το θέλει. Γι' αυτό υπάρχει. Πώς θα φτάσουν οι γραμμές μου το τρισεκατομμύριο; Τις ακούω νέες. Φρέσκιες. Ζωές. Ζωές. Κι άλλες ζωές. Έχουμε χρόνο. Το μόνο που υπάρχει εδώ είναι χρόνος. Και όταν φτάσει η στιγμή εκείνη *(χαϊδεύοντας το κουτί)*, οι πύλες της κόλασης είναι πάντα ανοιχτές, για αυτούς που μπαίνουν με τη θέλησή τους.

Ακούμε το ουρλιαχτό ενός λύκου.

Σκοτάδι

ΤΕΛΟΣ